

DVASINĖ AMNEZIJA

Dabar aš tikiu, dabar aš tikiu,
Viskas įmanoma, dabar aš tikiu;
Dabar aš tikiu, dabar aš tikiu,
Viskas įmanoma, dabar aš tikiu.

² Pasilikime stovėti dar minutėlę, Viešpaties Žodžiui. Atsiverskime Amosą, pranašą Amosą, 3-ią skyrių, pradėdant nuo 1-os eilutės.

³ Noriu padėkoti sesei Juanitai ir Anai Jeanne, ir seseriai Moore už šį nuostabų dainų atlikimą. Tai gražino mane į praeitį, kai aš sėdėjau ten ir klausiausi jų. Aš mažčiau, kai jos buvo su mumis, dainavo kampanijoje, mes su broliu Džeku kalbėjome, tos merginos buvo nedidukės mergaitės, vos šešiolikos, kažkas panašaus, merginos. Taigi, aš galvojau, sesuo Ana Jeanne turi penkis vaikus, ir sesuo Juanita turi—turi...yra dviejų vaikų motiną. Ir mes tikrai esame arčiau to saulėlydžio, moterys, nei mes buvome tuomet, maždaug šešiolikos metų skirtumu. Ilgai netruk, mes pereisime į kitą pusę, į tą šlovingą laiką.

⁴ Dabar, Amoso 3-ias skyrius, perskaitykime.

Klausykite šito žodžio, kurį VIEŠPATS kalbėjo prieš jus, O, Izraelio vaikai, prieš visą šeimą, kurią aš išvedžiau...iš Egipto, sakydamas:

Tik jus aš išsirikau...iš visų žemės giminių: todėl aš nubausiu jus už...jūsų neteisybes.

Argi gali dviese eiti kartu, jei nėra susitarę?

Ar liūtas riaumos miške, neturėdamas grobio? Argi jaunas liūtas urzgia savo guolyje, nieko nesugavęs?

Argi paukštis įkliūva į spąstus ant žemės, jei juose nėra masalo? Ar kas pakelia spąstus nuo žemės, nieko nepagavęs?

Argi trimitui pučiant mieste žmonės neišsigąsta? Kai ištinka miestą nelaimę, argi ne VIEŠPATS tai padarė?

Tikrai Viešpats...nieko nedarys, neapreiškęs savo paslaptis savo tarnams pranašams.

Liūtas suriaumojo, kas nebijos? Viešpats...kalbėjo, kas nepranašaus?

Palenkime savo galvas.

⁵ Viešpatie Jėzau, te šis Tavo Žodis, Viešpatie, te mes šį vakarą bendrausime prie šios dalies. Mes meldžiame, Viešpatie, kad Tu suteiktum mums šio teksto kontekstą, kad mes galėtume paimti iš čia, ir tegul tai atneša šlovę Tau. Palaimink mus, kai mes laukiame šį vakarą, Viešpatie, Tavo Žodžio. Išgydyk sergančius ir

kenčiančius. Išgelbėk prarastus. Suteik stiprybės nusilpusiems, Viešpatie, kurie silpsta, tiek fiziškai, tiek dvasiškai. Ir suteik mums didžiulį Savo Buvimo išliejimą, nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

⁶ Norėčiau ši vakarą paimti kaip temą iš šito: „*Dvasinė Amnezija*“.

⁷ Nepamirškite, rytoj malda už ligonius, rytoj. Mes tikimės, kad rytoj, antrą valandą po pietų, Viešpats padarys nepaprastai didelių dalykų, kur mes . . . kai mes pradėsime savo tarnavimus. Sūnus bus čia, kad išdalintų maldos korteles. Ir už kiekvieną, kuris nori, kad už jį pasimelstų, bus meldžiamasi. Ir rytoj mes tikimės puikaus laiko Viešpatyje.

⁸ Taigi, jūs žmonės čia, atvykę iš aplinkinių vietovių. Atminkite, visame mieste yra puikių Evangelijos bažnyčių. Visose jose jūs esate laukiami.

⁹ Aš ką tik lauke kalbėjausi su vienu iš savo bendradarbių pastorių, ką tik atvykusi, broliu Džeksonu, iš buvusios metodistų bažnyčios, esančios vienu ar du miestais žemiau mūsų.

¹⁰ Ir kiek iš čia esančių yra susiję su bažnyčia, leiskite pamatyti jūsų rankas, visur. Tai bent, aš tikrai—tikrai džiaugiuosi, matydamas jus čia. Tai artimiausias susirinkimas, kuriame buvau Indianoje per gana ilgą laiką. Galvoju netrukus sugrįžti ir pasistatyti palapinę ir, jei Viešpats panorės, pakalbėti apie tuos paskutinius septynis Trimitus.

¹¹ Taigi, dabar, bet prisiminkite rytojų. Nepamirškite to, rytoj antrą valandą. Ir, taigi, kitas mūsų tarnavimas prasidės sekančia savaitę, Tampoje, Florida.

¹² Dabar aš noriu pakalbėti apie: „*Dvasinę Amne-... Amneziją*“.

¹³ Taigi, šis vyrukas, apie kurį mes kalbame, Amosas, tiesiog minutėlei, kad turėtume pagrindą, prieš mums pradėdant temą. Tai įvyko didelio klestėjimo laikais, Samarijoje. Izraelis klestėjo. Jie iš tikrųjų nuėjo paskui pasaulį ir klestėjo.

¹⁴ Ne visada gerovė yra dvasinio palaiminimo ženklas, bet kartais priešingai. Žmonės galvoja, kad galbūt jūs turite turėti daug šio pasaulio gėrybių, ir tai parodo, kad Dievas jus laimina. Tai netiesa. Kartais būna atvirkščiai.

¹⁵ Bet mes randame jį, mes nedaug žinome apie šį vyrą. Jis, mes neturime jokios istorijos, iš kur jis yra kilęs. Mes žinome apie jį pagal čia esančią Rašto vietą, jis buvo piemuo, bet Dievas iškėlė jį.

¹⁶ Aš galiu įsivaizduoti, kaip vieną karštą dieną ten Samarijoje, viename iš didžiausių tos dienos turistinių pasaulio miestų. kažkas panašaus, sakykim, į Majamį, ar—ar Holivudą, Los Andželą, vienoje iš tokių vietų, puiki vieta turistams. Ir mes, tik įsivaizduokime, kad matome jį. Jis niekada nėra buvęs tokiam

mieste. Bet jis turėjo Viešpaties Žodį, jis keliavo į šį didį miestą, kuriame iš visų pusių buvo pilna nuodėmės. Visi tarnautojai buvo nutolę nuo Dievo Žodžio, ir jau daugelį metų jie neturėjo pranašo.

¹⁷ Ir taigi, šis vyrukas, kai jis užlipo ant kalvos, šiek tiek į šiaurę nuo Samarijos, galiu jį išvaizduoti, šviečia kaitri saulė, jo veidą dengia žilos žandenos ir nedidukės jo akys primerktos, o nuplikusi jo galva blizga, kai jis pažvelgė į tą miestą. Ir jo akys prisimerkė. Jis nežiūrėjo į tai, ką paprastai mato turistai, kad nuvyktų į miestą ir pamatytų visą jo grožio žavesį. Jis pažvelgė ir pamatė, kokių reginių tapo tas miestas, miestas, kuris kadaise buvo Dievo miestu, ir štai taip moraliai nustumęs. Nenuostabu . . .

¹⁸ Šis nedidukas nepažįstamas vyrukas buvo pranašas Amosas. Ir taigi, mes nelabai daug žinome apie jį. Mes nežinome, iš kur jis yra kilęs. Pranašai paprastai pasirodo niekam nežinomi ir išeina tokiu pat būdu. Mes nežinome, iš kur jie atėjo, kur jie eina, nežinome apie jų kilmę. Dievas tiesiog iškelia juos. Jis nebuvo labai išvaizdus, bet jis turėjo TAIP SAKO VIEŠPATS. Tai pagrindinis dalykas, kurį aš matau. Žinoma, jis atvyko į Samariją pradėti savo kampanijos. Esu tikras, kad niekas su juo nebendradarbiavo. Jis neturėjo narystės kortelės nei iš vienos denominacijos. Jis neturėjo jokių įgaliojimų, kurie parodytų, iš kokios grupės jis buvo kilęs. Ir, bet, jis turėjo vieną dalyką, jis turėjo Viešpaties Žodį, skirtą tam miestui.

¹⁹ Ir įdomu, jei šiandien mes galėtume perkelti Amosą į mūsų laikus, įdomu, ar šiandien jis būtų laukiamas mūsų mieste. Įdomu, ar mes priimtume jį, ar padarytume lygiai taip pat, kaip ir jie padarė. Mes randame, kad mūsų miestai yra tame pačiame sugedime. Ir mes randame, kad nuodėmė tarp žmonių tokia pat didelė, kaip ir tada. Ir man įdomu, jei šis nepažįstamas žmogus, kaip jis ketina pradėti šią kampaniją? Kaip, nuo ko jis ketina pradėti? Į kokią bažnyčią jis ruošiasi eiti, ar kas ketina su juo bendradarbiauti? Jis neturėjo nieko, kas parodytų, iš kur jis yra kilęs, jis neturėjo nieko, išskyrus tik TAIP SAKO VIEŠPATS, miestui.

²⁰ Jis rado juos tokiame nuosmukyje ir morališkai sugedusius, tai buvo puikus laikas. Moterys tame mieste tapo beveik kaip Jungtinėse Valstijose. Jos tapo sugadintos. Viskas, ko Dievas iš jų tikėjosi, jie tiesiog nuėjo visai į kitą pusę. Ir—ir mes randame, kad tai buvo puiki vieta, kur jie rengdavo šokius gatvėje, moterys amoraliai nusirengia savo drabužius ir taip toliau, kaip striptizas. Žinoma, tais laikais tai buvo pramoga, dabar tai kiekvieną dieną. Tiesiog tegul oras būna karštas, ir jums nereiks eiti į jokių pasirodymą. Jos visos, bet kokių atveju, visur, gatvėje. Gėda jums, moterys, daryti tokius dalykus! Ar jums ne gėda dėl savęs?

21 Ir tuomet—ir tuomet aš ne taip seniai pasakiau tai vienai moteriai čia, ir ji pasakė: „Na, - ji pasakė, - broli Branhamai, - pasakė, - tai, tai—tai kaip ir visos kitos moterys“.

22 Aš pasakiau: „Bet mes neturėtume elgtis taip, kaip visi likusieji. Mes esame kitokie. Mes esame kitokio charakterio“.

23 Primeną man moterį, kuri pasakė: „Na, broli Branhamai, - kita pasakė, - aš—aš—aš nedėviu tų šortų“. Pasakė: „Aš dėviu palaidas kelnes“.

24 Aš pasakiau: „Tai dar blogiau“. Aha! „Dievas pasakė: „Tai yra bjaurastis, - Jo akyse, - moteriai, apsiųrengti drabužiu, priklausančius vyrui““. Būtent taip.

Viena pasakė: „Na, jie negamina kitokių drabužių“.

„Jie vis dar gamina siuvimo mašinas ir turi medžiagų“.

25 Nėra jokio pasiteisinimo. Tiesiog tai, kas yra širdyje. Tai ir atsiskleidžia. Tai—tai parodo save.

26 Ir dabar mes randame, kad šiame mieste prasidėjo moralinis nuosmukis. Pamokslininkai bijojo ką nors apie tai pasakyti. Ir, bet jie turėjo nediduką, šį pagyvenusį vyruką, ateinantį iš už kalvos, ėjo, kad pasakytų jiems TAIP SAKO VIEŠPATS: „Išvalykite visa tai, arba jūs pateksite į nelaisvę“. Jis gyveno ir sulaukė savo pranašystės išsipildymo dienų. Jis pranašavo Jeroboamo Antrojo dienomis, kuris buvo tiesiog atstumtasis; jis—jis buvo palankiai nusiteikęs kitoms tautoms. Ir—ir tas Amosas pranašavo ir pasakė jiems, jis pasakė: „Tas pats Dievas, kuriam jūs teigiate, kad tarnaujate, Jis sunaikins jus““. Ir Jis padarė.

27 Ir jeigu jo balsas būtų čia ši vakarą, . . . Birmingeme, tai pateiktų tą patį bažnyčioms. „Tas pats Dievas, kuriam jūs teigiate, kad tarnaujate, vieną dieną sunaikins jus“. Aš nekalbu šiai auditorijai čia. Šios garsajuostės keliauja aplink pasaulį. Taigi, atminkite, tai yra tiesa.

28 Tuomet kai atvyko į miestą, jis sužinojo, kad jis. . . visa tai, įdomu, kaip jis turėjo jaustis, žiūrėdamas ir matydamas, kokia sugedusi Dievo tauta, pas kurią jis buvo siųstas.

29 Įdomu, ar dabar mes jį priimtume? Jeigu jis ateitų, ar mes—ar mes bendradarbiautume su juo? Ar mes atiduotume jam viską, kas geriausia? Ar mes skirtume jam savo dėmesį? Ar mes atgailautume, jeigu jis mums pasakytų, kad mes turime grįžti prie Viešpaties Žodžio ir daryti taip, kaip Viešpats liepė daryti?

30 Įdomu, ką mūsų seserys darytų dėl savo nukirptų plaukų? Ar jos leistų savo plaukams vėl augti, jeigu ateitų Amosas? Jis pamokslautų tai, ir aš jums tai sakau, nes tai yra Viešpaties Žodis.

31 Man—man įdomu, ar mūsų—ar mūsų taryba, paskirtų diakonus, kurie yra susituokę tris ar keturis kartus, ir—ir taip

toliau, ir bando būti diakonais, man įdomu, ar visi šie dalykai, įdomu, ką jis padarytų vyrui, kuris leidžia savo žmonai dėvėti šortus ir išėiti į gatvę, ir šienauti kiemą, kieme, kai vyrai praeina pro šalį? Man įdomu, ką jis pasakytų tokiam vyrui?

³² Jis tikrai šauktų garsiai iš viso savo vidaus, nes jis turėjo TAIP SAKO VIESPATS, ir jis negalėjo padaryti nieko kito, tik tai. Tą dieną jis rado juos, sergančius sunkia liga - dvasine amnezija, ir būtent tai, ką mes turime šiandien.

³³ Taigi, iš kur jis žinojo, kas turi įvykti? Iš kur Amosas žinojo? Pirma, jis buvo pranašas. Ir, sekantis dalykas, jis pagal ligą žinojo, kokia buvo diagnozės, ir jis žinojo, kokie yra rezultatai.

³⁴ Jeigu gydytojas pažvelgia į piktybinį auglį ir mato, kad tas piktybinis auglys išitvirtino, jis žino, kad nebeliko nieko, išskyrus mirtį. Tai ir viskas, nebent Dievas ką nors padarytų dėl to.

³⁵ Na, kai jūs žvelgiate į miestą, ir jūs žvelgiate į žmones, jūs pažvelgiate į bažnyčią ir žvelgiate į žmones, kurie yra taip toli nuo Dievo, nelieka nieko kito, kaip tik nustatyti diagnozę: „Nuodėmė! „Ir atpildas už nuodėmę yra mirtis“. Jie miršta“. Diagnozė įrodo, kas tai yra. Suprantate, kai žmonės pasitraukia nuo Dievo ir nesiklauso Žodžio, daugiau nebetrokšta Žodžio, tuomet yra tik viena diagnozė: „Siela, kuri nusideda, ta siela mirs“. Netikėjimas atskirs jus nuo Dievo“. Būtent taip.

³⁶ Tuomet jis žinojo, kokia buvo liga, kokios buvo pasekmės, kai jis pamatė nuodėmės ligą mieste.

³⁷ Dabar, ši amnezija, mums buvo pasakyta, kad tai . . . nes jūs esate tokioje vietoje, kur jūs negalite savęs atpažinti. Taigi, tai neįprastas dalykas. Tai nutinka ne taip dažnai, bet to priežastis yra šokas. Tai kažkas, kai jie net nežino, kas jie yra. Jūs randate tai esant karams, kartais tai patiria kareiviai. Kartais tai patiria žmonės. Kitas dalykas, kuris tai sukelia - yra nerimas. Nerimas sukelia tai.

³⁸ Nerimas iš viso neturi jokių privalumų. Taip, tiesiog—tiesiog—tiesiog patraukite nerimą ir priimkite tikėjimą.

³⁹ Kažkas paklausė: „Na, taigi, kas jei ryte jus ruošūsi sušaudyti, argi jūs nesijaudintumėte?“

Aš atsakiau: „Ne, nemanau“.

- Kodėl?

Aš pasakiau: „Nerimas nieko man neduos, tik nuo to man bus dar blogiau“.

- Na, ką gero duos turint tikėjimą?

Aš pasakiau: „Jis gali mane išlaisvinti“. Ir tai tiesa, suprantate.

⁴⁰ Taigi nerimas visiškai neturi jokių privalumų, bet tikėjimas - turi visus privalumus. Tikėkite!

Taigi, nerimas kartais sukelia tai.

⁴¹ Ir dar vienas dalykas, dėl kurio žmonėms taip nutinka - kai atsiduriama tarp dviejų nuomonių. Tai sukels amneziją. Ir dėl to jūs atsiduriate tokioje vietoje, kur jūs—jūs, tiesą sakant, tai, ką jūs padarėte, jūs praradote savo mąstymą. Jūs praradote sveiką protą. Jūs negalite. . . Jūs nežinote, kas jūs esate. Jūs negalite atpažinti savęs. Jūs galite vaikštinėti aplinkui, valgyti ir visa kita, bet jūs, vis tiek jūs negalite atpažinti savęs. Jūs turite savo mokslinį išsilavinimą, jūs galite. . . tokį pat išsilavinimą, kurį turėjote, bet jūs nežinote, iš kur jis atėjo, jūs nežinote, kas jūs esate, kur jūs priklausote. Tai amnezija, taip mums pasakyta.

⁴² Mes esame susitapatinę su savo šeimomis, šiame žmogiškame gyvenime, per santuoką. Mes susituokiame su savo žmonomis, ir mūsų šeima atpažįstama per mūsų—mūsų—mūsų santuokos sąjungą. Ir tuomet, ką ir galvoti, jeigu jums nutiktų šis baisus dalykas, ir jūs negalėtumėte prisiminti, su kuo jūs susituokėte, kas yra jūsų žmona, kas yra jūsų vaikai, kas yra jūsų tėvas ir motina, kas yra jūsų kaimynas? Tai būtų siaubingas dalykas.

⁴³ Tuomet mes atpažįstami, vėlgi, galime priskirti save žmonių rasei, turėdami intelektą ir—ir skirdamiesi nuo gyvūnų gyvenimo. Gyvūnas negali mąstyti, jis tiesiog orientuojasi pagal garsus. Jis neturi sielos. Ir, bet, mes turime gyvūnų gyvenimą. Kuo mes skiriamės. . . Mes esame žinduoliai, bet kas. . . Tas žinduolis yra šiltakraujis gyvūnas, ir mes turime gyvūno savybių. Bet tai, kas daro mus kitokiais, mes atpažįstami - turėdami sielą, sąžinę, kuri pasako mums, kas teisinga ir kas neteisinga.

⁴⁴ Taigi, yra vieta, kai jus ištinka ši amnezija, jūs galite tapti taip, kaip buvo Nebukadnecaras, kuris vieną kartą išaukštino save, ir Dievas leido jam manyti, jog jis yra gyvulys. Jis gyveno tyrlaukniuose ir—ir maitinosi žole kaip jautis. Ir—ir jo—jo kūnas pasidengė plaukais, kaip erelio plunksnos, o jo širdis tapo kaip žvėries. Suprantate? Tai buvo amnezija, nes jis pamiršo, kad jis buvo karalius. Jis pamiršo, kad jis buvo žmogus. Ir jis manė, kad buvo gyvulys, todėl jis elgėsi kaip gyvulys, nes jis pamiršo, kad yra žmogus.

⁴⁵ Tai taip lengva šiandien. Ir mes kartais pamirštame, kas yra krikščioniška Bažnyčia. Mes elgiamės kaip pasaulis. Tai parodo, kad mes turime dvasinę amneziją, nes jūs nesieltariate kaip krikščionis. Jūs elgiatės kaip pasaulis. Jūs priimate pasaulio širdį, ir ji sukelia tai.

⁴⁶ Čia mes—mes randame, kad Izraelis leidosi būti paveikiamas, buvo paveiktas pasaulio ir įpuolė į šias vėžias. Ir šis pranašas buvo siūstas, kad ištrauktų juos iš ten, jei tik jis galės, ir pasakytų jiems. Dievas, Savo malone, išsirinko Izraelį iš visų likusių giminių žemėje. Malonė tai padarė. Jis davė jiems pasirinkti žemes. Jis davė jiems namus, kurių jiems niekada nereikėjo statyti. Dievas tai padarė, išsirinko juos. Jis davė

jiems ūkius, kurių jie niekada nepirko. Jis—Jis davė jiems, Jis davė jiems maisto, kurio jie niekada nesodino. Jis davė jiems šulinius, kurių jie niekada nekasė. Jis suteikė jiems pergales, kurių jie niekada neiškovojo. Jis suteikė jiems malonę, kurios jie niekada nenusipelnė. Dievas padarė tai iš Savo malonės dėl šių žmonių, Izraelio, Savo išrinktųjų, Savo mylimųjų.

⁴⁷ Ir Jis pasakė, Biblijoje: „Jis rado ją laukuose, kaip mergaitę, sėdinčią savo kraujyje, ir Jis nuplovė ją ir apvalė ją, ir tai, ką Jis padarė. Bet po to, kai Dievas parodė jai visą tą malonę, ir ji praturtėjo, - ją ištiko amnezija, amnezija, - ir ji viską pamiršo, iš kur šie dalykai atsirado“.

⁴⁸ Aš manau, kad tai yra 1964 JAV paveikslas. Ji kenčia nuo tos pačios ligos. Mes esame didingos galingos bažnyčios. Mes esame didingi, galingi žmonės. Mūsų yra milijonai, skaičiumi, ir mes pamirštame, iš kur atsirado šie dalykai.

⁴⁹ Jie serga labai sunkia ligos forma. Po to, kai Dievas buvo jiems geras ir išvedė juos iš visų pagoniškų kraštų, ir padarė juos atskira tauta, atskyrė juos Sau. Jis pasakė: „Jis paėmė vynmedį iš vienos šalies ir pasodino jį kitoje šalyje, ir kaip Jis jį sutvarkė, kad jis augintų vaisius ir būtų vaisingas, bet vynmedis pamiršo, iš kur ateina jo palaiminimai“.

⁵⁰ Taip pat ir Dievo žmonės, šiomis paskutinėmis dienomis, pamiršo, ką reiškia liudijimas būti krikščionimi. Tai vėl, ši amnezija apėmė žmones. Jie negali atpažinti savęs.

⁵¹ Jie, jie viską pamiršo apie Tai. Jie pamiršo Jo šventumą. Jie pamiršo Jo įstatymą. Moterys gyveno kaip ir kitos moterys.

⁵² Dievo Bažnyčia ir Jo žmonės visada buvo: „Atskirti žmonės, išsaukti žmonės, ypatingi žmonės, šventa tauta, karališka kunigystė; aukojantys Dievui dvasines aukas, savo lūpų vaisius, atiduodami šlovę Jo Vardui“. Dievas pašaukė Savo Bažnyčią ir atskyrė Ją nuo pasaulio, būtent tam tikslui. Ir Jis davė įstatymą, ir Jis, Ji turi būti šventa. Jis pasakė: „Aš esu šventas, ir jūs turite būti šventi, ir be šventumo joks žmogus nematys Viešpaties“. Pats Dievas tai pasakė.

⁵³ Ir Jis pašaukė šią tautą būti tokiais žmonėmis, bet jie pamiršo apie tai. Jie pamiršo Jo įstatymus, ir jie pamiršo savo moralę. Moterys gatvėje, Izraelio moterys ten, kiekviena iš jų tikėjosi, kad bus pastojusi nuo Šventosios Dvasios, kad pagimdytų Mesiją, ir tuomet taip elgiasi. Jų charakteris buvo siaubingas.

⁵⁴ Aš noriu minutėlę stabtelėti čia ir pasakyti, kad šiandien tas pats vyksta ir tarp mūsų žmonių, kurie vadina save krikščionimis. Jų charakteris, jeigu jūs tik suvoktumėte!

⁵⁵ Kartą, Pietuose. Aš perskaičiau pasakojimą apie tai, kaip jie ten laikydavo vergus. Jie paimdavo tuos žmones ir parduodavo juos turguje, tiesiog kaip jūs parduodate naudotą automobilį.

Ir tuomet atvykdavo pirkėjas, tarpininkas, kuris ateidavo ir išsirinkdavo tuos vergus ir prekiaavo jais, lygiai taip pat, kaip parduodant automobilį ar panašiai.

⁵⁶ Ir tie vergai buvo toli nuo savo gimtosios šalies. Jie buvo iš Afrikos. Būrai pagrobė juos ir atvežė čia, į salas, o paskui kontrabanda atgabeno juos į Jungtines Valstijas ir pardavė juos kaip vergus iš Jamaikos ir kitų vietovių.

⁵⁷ Taigi, mes randame, kad tie žmonės buvo liūdni. Jie buvo pagrobti iš savo namų. Jie buvo priešų išvežti, ir jie buvo liūdni. Jie daugiau niekada nebematys savo vyro ar daugiau nebematys savo žmonos, savo tėvo ir motinos, savo vaikų. Jie buvo absoliučiai. . . Jie turėjo plakti juos rykštėmis, kad priverstų juos dirbti, nes jie buvo liūdni žmonės.

⁵⁸ Ir vieną dieną, brokeris keliavo pro tam tikrą plantaciją, jis pamatė ten grupelę dirbančių vergų. Ir jis—jis ėjo ir paklausė savininko, paklausė: „Kiek jūs turite vergų?“

Atsakė: „Apie šimtą“.

Paklausė: „Ar turite tokių, kuriuos galėtumėte iškeisti ar parduoti?“

Jis atsakė: „Taip“.

Pasakė: „Leiskite man juos apžiūrėti“.

⁵⁹ Ir jis nuėjo į laukus ir stebėjo juos, ir jis matė, kaip jie turėjo plakti juos. Ir po kurio laiko jis pamatė vieną jaunuolį, kurio jiems nereikėjo plakti. Jis buvo su iškelta krūtine ir pakeltu smakru; jo nereikėjo plakti. Taigi, brokeris pasakė: „Norėčiau nusipirkti tą vergą“.

Ir jis atsakė: „Bet jis neparduodamas“.

⁶⁰ Jis paklausė: „Na, koks skirtumas tarp to vergo?“ Paklausė: „Ar šis vergas yra viršininkas virš visų kitų?“

Jis atsakė: „Ne, jis tik vergas“.

Jis pasakė: „Na, galbūt jūs maitinate jį kitaip“.

Jis atsakė: „Ne, jis valgo virtuvėje su likusiais vergais“.

⁶¹ Jis paklausė: „Na, kuo jis taip skiriasi nuo likusių vergų?“

⁶² Jis pasakė: „Na, aš taip pat ilgą laiką galvojau apie tai. Bet vieną dieną sužinojau, kad gimtinėje, iš kurios jis yra kilęs, jo tėvas yra visos genties karalius. Ir nors jis yra svetimšalis, ir toli nuo namų, tačiau jis žino, kad jis yra karaliaus sūnus ir jis—jis elgiasi kaip karaliaus sūnus“.

⁶³ Aš pagalvojau: „Bet, juk, jeigu negras, atvykęs iš Afrikos, žinojo, kad jo tėvas buvo gentainis ir genties karalius, ką tai turėtų padaryti krikščioniui, kuris yra gimęs iš naujo, vyras ar moteris - kai mūsų Tėvas yra Dangaus Karalius Šlovėje!“ Mes turėtume elgtis kaip krikščionys vyrai ir moterys. Mes turėtume

taip elgtis, taip rengtis, taip kalbėti, taip gyventi. Nors mes esame ateiviai, tačiau mes esame Karaliaus vaikai. Amen.

⁶⁴ Mūsų charakteris, mūsų degradacija, tomis dienomis, kuriose mes dabar gyvename! Izraelis įkrito į tas pačias vėžias ir taip pat buvo amoralūs. Jie pamiršo Dievo įstatymus, „Nesvetimauk ir negeisk savo kaimyno žmonos“, ir taip toliau. Jie pamiršo tuos įstatymus. Jie—jie—jie daugiau jų nenorėjo. Ir jie—jie norėjo būti kaip visas likęs pasaulis, tiesiog panašiai kaip bažnyčia yra šiandien.

⁶⁵ Kartą Izraelis, kai jie pradėjo, norėjo, kad jiems vadovautų karalius. Samuelis pasakė jiems, pranašas, kuris buvo jiems siųstas, jis pasakė: „Taigi, ar aš kada nors sakiau jums ką nors Viešpaties Vardu, išskyrus tai, kas įvyko?“

Jie atsakė: „Ne, nesakei“.

⁶⁶ „Ar aš taip pat kada nors prašiau jūsų maisto ir pinigų, jūsų pinigų, kad galėčiau pragyventi?“

⁶⁷ „Ne, tu to nedarei. Samueli, tu niekada mums nieko nesakei, išskyrus tai, kas įvyko. Ir tu niekada neprašei mūsų pinigų, kad galėtum pragyventi. Tačiau mes vis tiek norime karaliaus“.

⁶⁸ Dievas tarė Samueliui: „Tegul jie turi jį. Jie ne tave atmetė; jie Mane atmetė“.

⁶⁹ Izraelis dabar pasiekė tą pačią būseną. Jie daugiau nebenorėjo Dievo pranašų. Jiems jų neberekėjo. Ir jei vienas ateitų ir atneštų jiems Žodį, ir bandytų juos sugražinti prie Žodžio, jie atmestų Jį. Jie visada taip daro, būdami tokiaime sugedime.

⁷⁰ Kai pasaulis ir bažnyčia susijungia kartu, tuomet jie nenori nieko dvasinio. Jie nenori TAIP SAKO VIEŠPATS. Jie nori to, ko jie nori. Jie nori pasaulio, ir sako, kad jie yra krikščionys; ir gyventi pasaulyje, ir gyventi su pasauliu, ir gyventi kaip pasaulis, ir toliau išpažįsta, kad jie yra krikščionys. Jūs žinote, dalykas tame, kad tai yra dvasinė amnezija. Būtent taip ir yra. Jie nežino, kas jie yra. Jie pamiršo, ką jie turėtų daryti.

⁷¹ Jeigu vienas ir ateitų šiandien, štai taip, jis būtų lygiai taip pat atmestas. Jie turėjo sunkią būklę, taip pat ir šiandien. Jie daugiau nebegalėjo susitapatinti su antgamtiniais dalykais, nes jie to nenorėjo. Žodis, Evangelija, jie nenorėjo Jos. Juos ištiko nuodėmės liga, ir jiems tai patiko.

⁷² Nuodėmė maloni neatsivertusiai širdžiai. Neatsivertusiam protui ji atrodo gera, bet tai mirties kelias. Nelieka nieko kito, tik mirtis. „Atpildas už nuodėmę - mirtis“, ir jūs turite pjauti tą atlygį. Jūs sėjote vėjams, o dabar pjaunate viesulą.

⁷³ Dvasiniai ženklai ir Dievo iš anksto paskirto pasiuntinio pamokslavimas jų daugiau nebejudino. Moterys galėjo juoktis tiesiai jiems į veidą ir sakyti: „Man nereikia eiti ir klausytis tokių dalykų“. Jei tai nepasikartojo dar kartą! Kas tai yra? Dvasinė

amnezija, būtent tai ir yra. Jie pamiršo, kad Dievas ir Jo Žodis yra tas pats, ir Jis negali Jo pakeisti.

⁷⁴ Jei tomis dienomis būtų pasirodęs pranašas ir davęs dvasinį ženklą, dvasinį balsą už kurio būtų slėpėjęs Dievo balsas, jie būtų tik juokėsi iš jo ir tyčiojėsi iš Jo.

⁷⁵ Jūs žinote seną posakį: „Kvailiai vaikščios su pakaltais batais, kur Angelai bijo žengti“. Štai ką daro ši dvasinė amnezija. Tai verčia žmones prieiti iki tokio taško, kur jie nieko nebejaucia savo viduje. Jie nenori nieko, kas yra dvasiška.

⁷⁶ Paimkite tikrą dvasinį susirinkimą, kur Šventoji Dvasia išgydo sergančius ir išvelgia mintis, esančias širdyje, ir perkeltkite tai į visas bažnyčias, tiesiog kaip didžiulė sueiga štai čia, šiame stadione, ir pažvelkite, kas nutiks. Po kelių minučių visi atsistos ir išeis. Jie su tuo neturi nieko bendra. Jie nenori turėti nieko bendro su tuo. Jie klausysis kokios nors intelektualios kalbos.

⁷⁷ Bet kai kalbama apie Jėzaus Kristaus Jėgą, ir Jo prisikėlimą, ir Šventąją Dvasią, jie nenori su tuo turėti nieko bendra, nes tai juos pasmerkia. Tie dalykai, kuriuos jie turėtų žinoti, tai uždega juos. Žinoma, jokia bausmė nėra maloni tam tikram laikui. Bet, tai, jeigu jūs tam atsiduosite, tai—tai atneš atgailos vaisių. Taigi, mes sužinome, kai ši dvasinė amnezija užvaldo žmones, tuomet jie—jie yra prastos būklės. Dabar mes randame tą patį. Taigi, aš noriu . . .

⁷⁸ Jūs turite atpažinti save. Kažkur, jūs turite parodyti. Jūsų gyvenimas ši vakarą parodo, su kuo jūs esate susitapatinęs. Jūs susitapatinęs arba Kristuje arba už Kristaus. Jūs nesate pusiau. Nėra tokio dalyko kaip girtas blaivus žmogus. Nėra juodai balto paukščio. Jūs arba esate išgelbėtas, arba jūs nesate išgelbėtas. Jūs esate arba šventas arba nusidėjėlis, vienas ar kitas, ir jūsų dvasinė nuostata Dievo Žodžio atžvilgiu tiksliai parodo, kur jūs stovite. Teisingai!

⁷⁹ Dievo Žodis, patvirtintas, įrodė, kad Šventosios Dvasios krikštas yra lygiai toks pat, koks buvo Sekminių dieną ar bet kuriuo kitu laiku. Ir Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir jūsų nuostata į Tai parodo, ar turite dvasinę amneziją, ar ne. Teisingai. Nesvarbu, ar jūs esate diakonas, ar net jei jūs esate pamokslininkas, tai neturi . . . Taip, jie irgi ją turi. Taigi, mes sužinome, kad tai yra užkrečiama ir paveikia viską. Taigi, mes pastebime.

⁸⁰ Dabar - būti amerikiečiu. Kad būčiau amerikietis, aš turiu susitapatinti su savo tauta. Taigi, klausykitės atidžiai. Kad būti amerikiečiu, kai gimiau čia, šioje šalyje, aš tapau jos piliečiu, ir esu susitapatinęs su šia tauta. Visa, kas ji yra - ir aš esu. Visa tai, kas ji buvo - ir aš esu. Kadangi esu susitapatinęs kaip amerikietis, tuomet man tenka prisimti visą jos gėdą, visą jos šlovę. Kas tai bebūtų - tuo ir aš esu, nes aš susitapatinau su ja.

Amen. Aš noriu, kad jūs tai suprastumėte. Aš esu susitapatinęs kaip Amerikos pilietis, tuomet visa, kas buvo ji, esu ir aš. Viskas, kas ji yra - ir aš esu. Aš turiu būti jos dalimi. Aš turiu . . . jeigu esu Amerikos pilietis, aš esu Amerikos dalis. Ir visa, kas ji yra - aš esu.

⁸¹ Aš niekada neturiu šito pamiršti. Jeigu aš noriu likti tikru Amerikos piliečiu, aš turiu prisiminti, kad aš esu toks, kokia yra mano tauta, nes aš susitapatinau su savo tauta. Pamiršti ją, ar - ar . . . Kovoti už ją, ar mirti už ją, ar stovėti už viską, už ką ji stovi - aš turiu stovėti už tai. Kokia yra mano tauta, toks ir aš esu. Už ką ji stovi - aš stoviu už tai. Norėdamas būti ištikimam amerikiečiui, aš būsiu pasiruošęs mirti už ją, kovoti už ją, stovėti už ją, padaryti viską, kas įmanoma. Aš esu jos dalis. Jūs negalite jos užgaulioti neužgaudami manęs. Kai jūs sakote ką nors prieš ją, jūs sakote tai prieš mane, nes aš esu amerikietis. Kalbėti prieš jus, kaip amerikietį, ir ką jie sako prieš šią tautą, jie sako prieš jus, nes jūs esate jos dalis. Niekada to nepamirškite; kai jūs tai darote, tuomet jūs tikrai turite amneziją.

⁸² Ir atminkite, kad jūs nedaugiau Amerikos pilietis, kiek jūs galite tapti jos dalimi. Jūs turite būti, tuo, kuo yra Amerika, jūs taip pat turite toks būti. Aš turiu būti jos dalininkas. Tai mano tauta, aš turiu būti jos dalininkas. Kokia yra ji, toks ir aš. Suprantate, kokia ji buvo, toks esu ir aš. Nesvarbu kokia ji buvo, aš vis tiek esu toks, kokia ji buvo.

⁸³ Kad būčiau amerikietis, kartu su ja, savo protėviais, išsilaipinau Plymuto Uolos kyšulyje. Aš turėjau; aš esu jos dalis. Aš važiauvau su Polu Revere, kad išpėčiau ją apie jai gresiančius pavojus. Jeigu aš esu tikras Amerikos pilietis, aš išsilaipinau ant Plymuto Uolos. Aš važiauvau su Polu Revere, kad išpėčiau ją apie jai gresiančius pavojus. Ar dabar jūs žinote, ką aš turiu omenyje?

⁸⁴ Kartu su Džordžu Vašingtonu perplaukiau ledinius Delavero vandenį, su jo basakojais kareiviais. Aš buvau ten, nes aš susitapatinau su šia tauta. Ką jis ten padarė, buvo mano dalis, ką aš darau dabar - yra jo dalis. Aš susitapatinau su Vašingtonu, Delavere.

⁸⁵ Aš stovėjau su Stounvolu Džeksonu, kai prieš jį buvo tokia didelė persvara, ir jie paklausė: „Kaip tu gali stovėti kaip akmeninė siena, kai prieš tave tokia didelė persvara?“ Nedidukas drovus mėlynakis vyrukas koja spyrė į žemę ir tarė, jis pasakė: „Aš niekada negeriu vandens, kol nepadėkoju už jį Visagaliui Dievui“. Aš turėjau stovėti su juo kaip akmeninė siena. Aš stovėjau ten su Stounvolu Džeksonu. Būdamas amerikiečiu, susitapatinau su juo ir jo pozicija. Pereinant Delavero! Kovoiant mūšiuose!

⁸⁶ Aš iškėliau vėliavą. Aš buvau su jais, kai jie iškėlė vėliavą Guame. Po to, kai tūkstančiai amerikiečių kareivių paaukojo savo gyvybes, ir kai ta nedidelė grupė išbėgo ten ir iškėlė vėliavą,

aš buvau susitapatinęs su tos vėliavos iškelimu; kiekvienas iš mūsų susitapatino. Visi Amerikos piliečiai buvo susitapatinę su ta vėliava, kabančia virš Guamo. Kai išgirdau, kad jie ten iškėlė tą vėliavą, mano skruostais riedėjo ašaros. Tai buvau aš. Tai buvote jūs. Tai reiškė mus visus, kai mes buvome susitapatinę su tuo.

⁸⁷ Visa, kas ji yra - aš esu. Visa jos šlovė yra mano šlovė. Visa jos gėda yra mano gėda. Jeigu ji padarė gėdingų dalykų, tuomet aš turėsiu žiūrėti į ją . . . atlaikyti jos priekaištus. Jeigu ji priima šlovę, aš kartu su ja priimu šlovę, nes aš susitapatinau su ja. Dabar, kad būti susitapatinusi, amerikietis turi priimti visą Amerikos gėdą, visą Amerikos šlovę, viską, kuo ji kada nors buvo. Visa, kas ji yra, ar kas ji bus - jūs susitapatinate su tuo.

⁸⁸ Taigi, kad būtumėte tikras krikščionis, jūs turite būti toks pat. Mes nenorime to pamiršti. Visame tame, kuo Jis buvo, aš susitapatinau su Juo. Aš susitapatinau su Juo.

⁸⁹ Atkreipkite dėmesį, ir Jis yra manyje, ir aš Jame. Atkreipkite dėmesį, tuomet, kiekvienas krikščionis, kuris yra tikrai tikras krikščionis—krikščionis, buvo su Juo: „Kai ryto žvaigždės dainavo kartu ir Dievo sūnūs šūkavo iš džiaugsmo, dar prieš pasaulio sukūrimą“. Mes buvome susitapatinę su Dievu nemirtingose sferose, dešimt milijonų metų prieš tai, kai buvo suformuotas pasaulis. Aš buvau ten su Juo. Jeigu aš gavau Amžiną Gyvenimą, aš buvau ten su Juo. Buvau susitapatinęs su Juo: „Kai ryto žvaigždės dainavo kartu ir Dievo sūnūs šūkavo iš džiaugsmo“.

⁹⁰ Aš buvau su Juo, kai Jis pašaukė Abrahamą septyniasdešimt penkerių metų amžiaus, o jo žmonai buvo šešiasdešimt penkeri, ir pasakė jam, kad jie turės kūdikį. Aš buvau su juo, kai jis užėmė savo poziciją su TAIP SAKO VIEŠPATS, - „Aš turėsiu kūdikį“. Aš stovėjau su juo. Visi kiti krikščionys stovėjo su juo. Aš buvau su juo, kai atėjo išbandymai. Aš buvau su juo, kai jis užlipo į kalno viršūnę, kad paaukotų Izaoką. Aš buvau su juo, kai pasirodė avinas.

⁹¹ Aš buvau su Juozapu, kai jis buvo brolių atstumtas, nes jis buvo dvasiškas, o likusieji iš jų buvo kūniški. Aš buvau su juo, kai jis žinojo, kokius priekaištus jam tenka iškęsti nuo savo brolių. Kas buvo jis - aš esu. Koks aš esu - jis buvo. „Nes mes visi esame viena Kristuje Jėzuje“. Aš buvau su Juozapu jo oloje, kape. Aš buvau su juo, kai jis užėmė vietą faraono dešinėje. Jūs turite susitapatinti su juo.

⁹² Tą naktį aš buvau su Jokūbu, kai jis visą naktį grūmėsi su Angelu. Aš ir pats kovojau. Aš žinau, ką jis išgyveno. Taigi, aš kovojau su Jokūbu tuo pačiu metu kaip ir jis, nes aš esu jo brolis.

⁹³ Aš buvau su Moze, kai jis nuėjo į Egiptą. Aš buvau su Moze prie degančio krūmo. Jeigu jūs esate krikščionis, jūs susitapatinate su tais Biblijos personažais. Nepamirškite to! Aš

buvau su Moze, kai visi žmonės atsisuko prieš jį. Aš buvau su Moze, kai jis perėjo Raudonąją jūrą. Kai jis pakėlė ranką ir žengė į priekį, ir Raudonoji jūra atsivėrė, tiesiai ten aš buvau susitapatinęs Kristuje, ir tą valandą aš buvau su Moze.

⁹⁴ Kad ir kokie buvo krikščionys, kad ir kokie buvo tikintieji, kiekvienas tikintysis dabar yra susitapatinęs su tuo pačiu asmeniu. Kad ir kas tai būtų, jūs turite susitapatinti. Nepamirškite to. Jei pamiršite, jus ištiko dvasinė amnezija; jūs pamiršote, kas jūs esate.

⁹⁵ Dabar, susitapatinau su juo, su Moze, kai jis perėjo jūrą.

⁹⁶ Aš buvau su Eliju Ahabo dienomis, kai jie turėjo pasirinkti, kam jie tarnaus - Dievui ar Balaamui. Mes buvome su juo ant Karmelio kalno, kai jis turėjo padaryti šį pasirinkimą, nes mes esame susitapatinę to paties Dievo Kūne, kuriame ir jis buvo susitapatinęs. Taigi, jeigu mes esame susitapatinę tame Kūne, tuomet mes turime prisiminti, kad mes buvome ten su juo. Teisingai.

⁹⁷ Taigi, aš buvau su Dovydu, kai jis buvo atstumtas savo paties brolių. Aš buvau su Dovydu; jūs taip pat buvote, jeigu jūs esate krikščionis. Jūs turite būti susitapatinęs su jo atstūmimu.

⁹⁸ Aš buvau su hebrajų vaikais, degančioje krosnyje, kai ugnis negalėjo jų sudeginti dėl Ketvirto Žmogaus Buvimo.

⁹⁹ Aš buvau su Danieliumi liūtų duobėje. Aš buvau susitapatinęs ten, kai Viešpaties Angelas, pripažino jį ten.

¹⁰⁰ Aš tikrai buvau su Juo Kalvarijoje. Turėjau susitapatinti su Juo Kalvarijoje. Turėjau ten pasilikti, kol ne tik susitapatinau su Juo Kalvarijoje, bet ir miriau su Juo Kalvarijoje. Kiekvienas krikščionis turi mirti su Juo Kalvarijoje. Jeigu jūs nemirsite su Juo Kalvarijoje, jūs negalėsite būti vienu iš Jo. Aš buvau ten, kai Jis mirė. Aš miriau su Juo. Ir tuomet aš buvau su Juo, kai Jis prisikėlė iš mirusių. Aš prisikėliau su Juo Velykų rytą, priskėlime. Kad ir ką Jis darė, aš buvau tiesiai ten su Juo; ir taip pat kiekvienas tikintysis.

¹⁰¹ Ir dabar aš sėdžiu su Juo Dangiškose Vietose Kristuje Jėzuje, per Jį nugalėjęs visas pragaro jėgas. Kiekvienas tikintis krikščionis taip pat buvo ten pasodintas, nes jūs turite susitapatinti.

¹⁰² Dabar, šiomis paskutinėmis dienomis, aš radau savo pašaukimą kartu su daugeliu tikinčiųjų krikščionių, susitapatinusių Jo tarnystėje. „Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Šią dieną aš randu save susitapatinusių Jo tarnystėje. Ar jūs taip pat randate save, tikėdami tuo, eidami su tuo? Atkreipkite dėmesį, darbai, kuriuos Jis darė, Jis pasakė, kad tikintysis darys tuos pačius darbus. „Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite“. Tuomet, ar jūs galite susitapatinti su Juo? Tuomet, kai Žodžiui bus priekaištaujama, ar galite

atlaikyti priekaištus kaip Jis, suprantate, susitapatinę su Juo? Aš susitapatinau su Juo.

¹⁰³ Aš buvau su Juo Sekminių dieną. Aš buvau ten su mokiniais, susitapatinau su jais Šventosios Dvasios krikšte.

¹⁰⁴ Man įdomu, ar bažnyčia dabar neturi tokios amnezijos, kad kai kurie iš jų net, kai kurie iš jų, net netiki, kad yra toks dalykas kaip Šventoji Dvasia. Matote, kur nuėjo bažnyčia? Labai sunkus amnezijos atvejis! Suprantate, jie pamiršo, kad ten buvo Jėzus Kristus. Jie pamiršo, kas buvo Jėzus Kristus. Jie pamiršo. Jie manė, kad Jis buvo tik įstatymų leidėjas ar pranašas, ar geras žmogus. Jie pamiršo, kad Jis buvo Dievas. Jie pamiršo, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir bažnyčia turi sunkų dvasinės amnezijos atvejį. Jie pamiršo visus tuos dalykus. Jie daugiau To nesupranta.

¹⁰⁵ Mes turime būti su mokiniais per Sekmines, susitapatinę su jais. Aš susitapatinau su Petro pamokslu Sekminių dieną, Darbų 2-ame skyriuje. Aš girdėjau, ką jis pasakė. Aš tikiu tuo, ką jis pasakė. Aš paklausau tam, ką jis pasakė. Taigi, aš susitapatinau tame pačiame dalyke.

¹⁰⁶ Nesusirkite dvasine amnezija. Nes jei susirgsite, jūs susitapatinsite su kažkuo kitu. Laikykitės tiksliai to Žodžio!

¹⁰⁷ Mes buvome su Bažnyčia, kai Jėzus Kristus davė jai pavedimą, Darbų 16-ame skyriuje. „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją kiekvienam kūriniiui“. Aš noriu būti susitapatinęs tame: „Visam pasauliui, kiekvienam kūriniiui“. „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“, - galima susitapatinti tame.

¹⁰⁸ Na, taigi, ar jūs susitapatinate su tuo, ar jūs turite tam tikrą dvasinę amneziją, kad netikite, jog tie ženklai lydi tuos, kurie tiki? Suprantate, jeigu jūs netikite tuo, tuomet jūs turite dvasinę amneziją, suprantate, jūs pamiršote, kad Dievas pažadėjo tai. Jis pasakė: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“. Nepamirškite to. Jūs negalite pamiršti viso to ir būti krikščioniu. Jūs turite susitapatinti su tuo.

¹⁰⁹ Jūs turite susitapatinti su Švento Jono 14-u skyriumi, 12-a eilute. „Kas tiki Manimi, darbus, kuriuos Aš darau, jis taip pat darys“. Nepamirškite to. Jei pamiršite, tuomet jūs turite dvasinę amneziją. Jūs pamiršote, kas jūs esate. Jūs pamiršote, ką reiškia jūsų liudijimas.

¹¹⁰ O kaip dėl to, kad Jis pasakė: „Jeigu jūs pasiliksite Manyje, ir Mano Žodis jumyse, jūs galite prašyti, ko norite, ir tai bus jums duota“? Ar jūs susitapatinate čia, kad tikėti, jog tai yra Tiesa? Morkaus 11, kai Jis pasakė: „Jeigu jūs pasakysite šiam kalnui: ‚pasitrauk‘ ir nesuabejosite savo širdyje, bet tikėsite, kad tai, ką pasakėte, įvyks, jūs galite turėti tai, ką jūs pasakėte“. Ar jūs galite susitapatinti čia, kad tikėti, jog tai yra Tiesa? Jei negalite, tuomet jūs ištiko dvasinė amnezija.

111 Ir—ir jūs pamirštate, jūs prarandate savo krikščionišką pusiausvyrą. Jūs negalite pasakyti, kam jūs priklausote. Jūs sakote: „Aš metodistas. Aš baptistas. Tai, ką aš žinau apie tai. Aš sekmininkas. Aš esu *tas, anas* ar *kitas*“. Būkite atsargūs! Tai gali reikšti, kad jums pasireiškia ligos požymis, kad jus ištiko dvasinė amnezija.

112 Jūs sakote: „Na, broli Branhamai, aš—aš tikiu *tuo*, ir aš—aš vargiai. . .“ Taigi, palaukite minutėlę. Jeigu Dievas pažadėjo padaryti šiuos dalykus ir sakė, kad jie bus paskutinėmis dienomis, o jūsų mokymas sulaiko jus nuo to, tai geras ženklas, kaip aš matau, jūs turite ligos požymių. Tai dvasinė amnezija. Jūs pamiršote susitapatinti su Žodžiu.

113 Jūs sakote: „Aš netikiu, kad ligoniai yra išgydomi“. Jūs turite dvasinę amneziją.

114 Jūs sakote: „Aš netikiu Šventosios Dvasios krikštu“. Dvasinė amnezija!

115 Jūs sakote: „Aš—aš netikiu, kad Dievas pažadėjo padaryti šiuos dalykus paskutinėmis dienomis“. Tuomet jūs klausotės mokymo, ar kokios nors doktrinos, vietoj Biblijos. Jūs turite dvasinę amneziją. Tuomet jūs nežinote, kam jūs priklausote. Jūs išpažįstate: „krikščionis“, - ir atsižadate Žodžio. Vėl sugražina jus tiesiai į dvasinę amneziją, suprantate, nežinote, kur jūs stovite. Jūs ištiko dvasinė amnezija. Jūs negalite susitapatinti su Raštais.

116 Jūs turite būti su mokiniais. Jūs turite būti su visu Raštu, su Bažnyčia, kai jai buvo duotas pavedimas. Bet, dabar, kai Bažnyčiai buvo duotas pavedimas: „Eikite į visą pasaulį ir pamokslaukite Evangeliją; šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“, - tai buvo jos pavedimas. Dabar jie turi. . . Tai buvo pavedimas.

117 Tačiau jie susirgo sunkia dvasinės amnezijos forma, panašiai kaip Ieva patyrė. . . vieną dieną dvasinę amneziją sode. Dabar, ji kaip Izraelis, kenčia nuo tos pačios ligos, alergija nuo seminarinės mitybos, kuri sukels jums dvasinę amneziją. Laikydamiesi kokios nors seminarinės mitybos, jūs turėsite alergiją, ir tuomet, pirmas dalykas, žinote, jus ištiks tikrai labai stipri amnezija. Jūs netikite niekuo, ką sako Biblija.

118 Štai kas šiandien nutiko su bažnyčia. Štai dėl ko šiandien mes negalime turėti prabudimo. Štai kas šiandien atsitiko su žmonėmis. Juos taip apnuodijo viskuo ir visais įmanomais izmais, kad jie nebežino, kas teisinga ir kas ne. Būtent. Ji negali prisiminti savo Viešpaties. Ji negali prisiminti Jo Žodžio. Ji negali prisiminti pažado.

119 Būtent taip buvo su Izraeliu, kai Jėzus pasirodė veiksmo vietoje. Jie negalėjo prisiminti, kad „Mergelė pastos“. Jie negalėjo prisiminti, kad Mozė pasakė: „Viešpats, jūsų Dievas, iškels Pranašą, panašų į Mane“. Jie turėjo dvasinę amneziją.

¹²⁰ Būtent tai, ką šiandien turi bažnyčia. Jis pasakė: „Tai įvyks paskutinėmis dienomis“, - kad įvyks tie dalykai, kuriuos mes matome vykstant, o bažnyčia tiesiog sėdi dvasiškai apmirusi. Kas tai? Dvasinė amnezija. Mes vadiname save sekmininkais, ir negalime susitapatinti, ir negalime atpažinti savęs Žodyje, kai Jis yra pamokslaujamas Kristaus prisikėlimo jėgoje; ir Jis čia, tarp mūsų, atlieka tai, ir daro būtent tai, ką Jis pasakė, kad Jis Tai darys. Tuomet, žiūrėkite, mūsų denominacinė sistema įvedė mus į dvasinę amneziją. Mes kenčiame. Mes nežinome, kam mes priklausome. Vienas neša savo dokumentus iš *šios* bažnyčios ir *kitą* bažnyčia, ir *į tą* bažnyčia, ir *tas* izmas, ir *anas* izmas. Suprantate?

¹²¹ Ko mums vėl reikia, tai kito Amoso, kuris ateitų į veiksmo vietą su TAIP SAKO VIEŠPATS. Ar mes priimtume jį? Maždaug taip, kaip ir jie. Jie niekada jo nepriėmė. Jie ir šiandien jo nepriimtų. Jis vargiai ar galėtų kur nors pamokslauti. Taigi, būtent taip, nes bažnyčia kenčia nuo šios dvasinės amnezijos.

¹²² Dabar, kodėl? Dievas pažadėjo šiomis paskutinėmis dienomis: „Kai bus apreikštas Žmogaus Sūnus, - pagal Luko 17-ą skyrių, - ženklas, kuris įvyko Sodomoje, vėl įvyks“. Ir žmonės mato, kaip tai daroma, ir kai kurie iš jų net netiki tuo. Jie galvoja, kad tai telepatija. Jie galvoja, kad tai šėtono dvasia. Kas tai? Jie kenčia nuo dvasinės amnezijos. Būtent taip. Jie negali suprasti Viešpaties. „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Koks Jis buvo tuomet, toks Jis yra ir dabar.

¹²³ Bet kas įvyko, tiesiog daugiau nebegalime susitapatinti su Žodžiu. Kodėl? Ji, ji nežino, ar ji yra ložė, ar ji yra bažnyčia. Ji nenori būti vadinama lože, ir ji negali būti vadinama bažnyčia; kadangi, kad būtų vadinama bažnyčia, turi susitapatintų su Kristumi. Tai sukelia jai dvasinę amneziją. Ir ji nenori būti vadinama lože. Taigi tai ne sekmininkų bažnyčia, ne metodistų bažnyčia, ne baptistų bažnyčia; tai sekmininkų ložė, metodistų ložė ir baptistų ložė, kadangi ji negali susitapatinti su Žodžiu. Ir kai Žodis yra apreikštas, jie vis tiek Juo netiki. Tai liga, dvasinė amnezija. Negali susitapatinti; jie nežino, kam jie priklauso. Teisingai.

¹²⁴ Tai lygiai tas pats, kaip ką nors hibridizuoti. Kaip aš dažnai sakydavau: „Visada maniau, kad vienas iš kvailiausių dalykų, kuriuos aš kada nors esu matęs, tai buvo mulas“. Suprantate, jis yra hibridas. Suprantate, jo motina buvo kumelė, jo tėtis buvo asilas, ir jis net nežino, kam jis priklauso. Ir pirmas dalykas, žinote, jūs—jūs—jūs—jūs galite jį sukergti ir gauti asilą, ir tuomet. . . ar paimti mulą, bet mulas nebegali vėl daugintis. Suprantate, jis negali. Jūs negalite jo nieko išmokyti. Jis užsispyręs. Jūs niekada nieko nepasakysite. . . Jūs galite pakelti jo ilgą, dideles ausis. Ir jis lauks ilgiausios savo gyvenimo

dienos, tiesiog prieš pat mirtį, kad išpirtų jums. Štai ir viskas. Jis visada laukia ko nors, kad galėtų jus užpulti, jei tik jis galės.

¹²⁵ Ir tai man primena apie daugelį taip vadinamų hibridinių krikščionių. Jie yra hibridai bažnyčioje, kol jie susergera dvasine amnezija. Jie nebegali nieko pagimdyti.

¹²⁶ Jie kalba apie hibridinius kukurūzus. Hibridiniai kukurūzai yra niekas. Tai blogiausias dalykas, kurį jūs kada nors esate išidėję sau į burną, bet koks hibridas. Štai kodėl jūs turite paimti šiuos šiltnaminius augalėlius ir hibridinius augalus, apipurkšti juos ir prižiūrėti, ir rūpintis jais. Kodėl? Nes jie nepajėgia apsisaugoti nuo vabzdžių.

¹²⁷ Bet originalus, grynaveislis, jums nereikia jo dezinfekuoti. Jis savyje turi Jėgą, kad apsisaugotų nuo vabzdžių. Štai ko reikia, kad netikėjimo vabzdžiai laikytųsi toliau nuo tikrai tikro Dvasingo žmogaus.

¹²⁸ Paimkite seną mulą ir pasikalbėkite su juo, sakykite: „Paklausk, vaikinai, aš noriu, kad tu padarytum *ta, ana*“.

¹²⁹ Jis atsisės ten: „Ia-a! Ia-a! Ia-a!“ Judina tas dideles ausis aukštyn ir žemyn. Esu matęs daug tokių krikščionių, taip vadinamų.

¹³⁰ Jūs sakote: „Jėzus Kristus tas pats vakar ir per amžius. Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki“.

¹³¹ „Ia-a? Aš tikiu, kad stebuklų dienos praėjo. Ia-a? Ia-a? Ia-a?“ Suprantate, jis nežino, kuo jis tiki. Jis nieko nežino. Jis nežino, iš kur jis atvyko; jis nežino, kur jis eina. Jis turi arklių amneziją. Jis nežino, iš kur jis atsirado, ir jis negali judėti į priekį.

¹³² Bet man patinka tikri grynakraujai. O, jis švelnus. Jūs galite pasikalbėti su juo. Jis žino, kas buvo jo tėtis, kas buvo jo mama, kas buvo jo senelis ir močiutė. Jis turi kilmės dokumentus, parodančius, iš kur jis yra kilęs.

¹³³ Ir man patinka grynakraujis krikščionis, kuris gali grįžti iki pat Dievo Žodžio, iki Sekminių dienos ir susitapatinti su šventaisiais, kai ant jų nužengė Šventosios Dvasios Jėga. Tai grynakraujis krikščionis. Jis žino, iš kur jis yra kilęs. Jis nesusitapatina nei su metodistu, baptistu nei su niekuo kitu. Jis yra susitapatinęs su Dievo Žodžiu. Jis tiksliai žino, kur jis stovi. Jame teka karališkasis Tėvo kraujas; Jėzaus Kristaus Kraujas. Jis žino, ką Jis daro! Jis tiki kiekvienu Žodžiu. Dievas veikia per jį ir patvirtina tai ženklais, kuriuos Jis pažadėjo, kad jie lydės. Jis neturi dvasinės amnezijos. Jis yra originalus grynakraujis. Man tai patinka.

¹³⁴ Bet šiandien bažnyčia serga sunkia dvasinės amnezijos forma. Ji nežino, kam ji priklauso. Ji viską pamiršo apie Tai, pamiršo visus tuos dalykus, kurie daro ją Bažnyčia.

¹³⁵ Kas lėmė, kad esame tokie turtingi? Vėl patekome į Laodikėjos būklę, atgal į tą turtingą būseną, kokioje buvo

Izraelis. Kai jis buvo neturtingas ir turėjo pasitikėti Dievu dėl visko, ką galėjo padaryti, viskuo, ką jis turėjo, jis pasitikėjo Dievu; tuomet Dievas buvo su juo, jis buvo dvasiškas ir judėjo pirmyn. Bet kai jis tapo turtingas, štai kas atsitiko: jų miestai išaugo ir jų moterys tapo amoralios, jų vyrai tai leido, jų pamokslininkai nuleido karteles, ir jie pasmerkė pranašus. Ir štai į tokią būklę jie pateko. Tai ir nulėmė, kad užmiršo, iš kur ateina tie palaiminimai.

¹³⁶ Ir jūs, metodistai, ir jūs baptistai, ir jūs presbiterionai! Jūs, metodistai, galite prisiminti Džoną Veslį. Jūs baptistai! Ir Džonas Smitas verkė dėl žmonių reikalų, kol jo žmona turėjo palydėti jį prie stalo, jo akys buvo ištinusios nuo verkimo ir maldų per visą naktį. Kas nutiko?

¹³⁷ Džonas Veslis pasakė, kad vienas iš didžiųjų dalykų . . . Manau, kad tai buvo vienas iš ankstyvųjų metodistų tėvų, pasakė: „Metodistų bažnyčios dukterų gėda, buvo tai, kad jos pradėjo tapti tokios pasaulietiškos, jos dėvėjo žiedus ant savo pirštų“. Ką jis dabar pasakytų, kai jos dėvi šortus?

¹³⁸ Kas nutiko? Dvasinė amnezija. Būtent tai ir yra - pamiršote, iš kur jūs esate kilę. Jūs turite visus tuos dalykus dėl Dievo dosnumo, gerumas jums visa tai davė.

¹³⁹ Ar jūs manote, kad tai yra keistas dalykas? Tai tiksliai atitinka Jėzaus Kristaus Dvasią, pranašystę. Apreiškimo 3-iame skyriuje pasakyta: „Kadangi sakai: ‚Esu turtingas ir nieko man nereikia‘, o nežinai, kad esi vargšas, aklas, apgailėtinas, nelaimingas, nuogas, ir to nežinai“. Suprantate, nežino to! Kas tai? Dvasinė amnezija. Jie to nežino.

¹⁴⁰ Bažnyčios dabar turi pinigų. Vargu ar rasite bažnyčią, šalyje, denominacinę, kuri nebūtų verta milijonų milijonus dolerių. Statomi milijonus ir milijonus dolerių kainuojantys pastatai ir visa kita, ir pamokslaujama, kad Viešpaties Atėjimas jau arti. „Turtinga, - ir pasakė, - man nieko nereikia“. Geriausi išsilavinę pamokslininkai, kuriuos jie kada nors turėjo, žino daugiau teologijos, nei jie kada nors žinojo. Ir jie turi didžiausius pastatus, geriausiai atrinktas vietas mieste. Jie turi teisę daryti viską, ką jie nori daryti. Ir ką jie tuomet padarė? Susirgo dvasine amnezija ir pamiršo, kad tai buvo Dievas, kuris padarė tai dėl jų, tiesiog kaip Izraelis.

¹⁴¹ Ir Biblija pranašavo, Jėzus Kristus pasiuntė Savo angelą pas Joną ir pasakė, kad šis paskutinis bažnyčios laikotarpis turės šią dvasinę amneziją. Jie buvo „apgailėtini“, atminkite. Jie mano, kad yra didingi. Jie galvoja, kad kažką turi. Bet Jis pasakė, kad jie buvo „nelaimingi, apgailėtini, vargšai, akli, nuogi, ir to nežinojo“. Ir nėra jokio būdo jiems apie tai pasakyti.

¹⁴² Taigi, jeigu vyras būtų čia gatvėje, darantis gėdą, ar moteris, nuoga, gatvėje, akli, tai būtų apgailėtinas vaizdas, būti tokioje būsenoje. Bet tuomet, jeigu jie yra sveiko proto, žinantys, kas jie

tokie, kad jie žmonės, ir jie turėtų dėvėti drabužius; na, tuomet išeikite; jie—jie yra žmonės, turėtų susitapatinti su žmonių rase; ir ten, „nelaimingi, apgailėtini, akli ir nuogi“. Ir jūs prieinate prie jo, sakote: „Broli, tu nuogas“.

¹⁴³ „Taigi, čia! Aš Daktaras *toks-ir-toks!* Tu tiesiog rūpinkis savo reikalais. Sakau tau, aš priklausau *tokiam ir tam!* Tu, šventas velenėli, tu neturi jokio reikalo ką nors man sakyti!“ [Tuščia vieta juostoje—Red.]

¹⁴⁴ Pasakykite jiems: „Nedera vyrui tai daryti, ir žmonėms daryti tai, ką jie daro“.

¹⁴⁵ Ir jie leis jums sužinoti, kad jų pamokslininkas yra plačių pažiūrų. Suprantate? Kas tai? Tai, jie pamiršo Viešpaties Jėzaus įsakymus. Tuomet tegul Jis nužengia ir daro ženklus ir stebuklus, kuriuos Jis sakė, kad Jis darys, jie nenori tuo tikėti. Tai dvasinė amnezija. Suprantate, jie pamiršo! Ir jie yra nuogi, ir nežino to, nesuvokia to.

¹⁴⁶ Jie galvoja: „Kadangi aš priklausau bažnyčiai, tai viskas, ko reikia“. O, broli, Dievui tai reiškia ne daugiau, nei būti masonu ar dar kuo nors, bet kokia kita lože. Priklausymas bažnyčiai, tai Dievui nieko nereiškia.

¹⁴⁷ Jūs turite būti Dievo sūnūs ir dukterys. Jūs turite būti gimę iš Dievo, ir Dievas yra Žodis. Kai tapau savo tėvo dalimi, aš tapau visiškai savo tėvu. Kai jūs tampate Dievo dalimi, jūs tampate Dievu, pilnumoje. Visu Jo Žodžiu, jūs tikite visu Juo.

Dvasinė amnezija!

¹⁴⁸ Kas, jeigu jūs nežinotumėte, koks buvo jūsų vardas? Ir jeigu jūs, jūs būsite kilęs iš puikios šeimos, o aš tikiuosi, kad jūs esate, jeigu jūs esate iš puikios žmonių šeimos, ir kas bus, jeigu jūs pamiršite savo pavardę ir išeisite čia, gyvendami negarbingai? Jie sakys: „Argi jūsų vardas ne Jones“, ar koks tai būtų. „Na, aš nežinau, kas aš buvau“. Suprantate? Gerai, suprantate, tai siaubingas dalykas, patekti į tokią siaubingą būseną.

¹⁴⁹ Na, bet būtent į tokią būklę pateko bažnyčia. Ji turėtų būti Jėzaus Kristaus atstovė. Bet ji pamiršo tai, nes į ją buvo iskiepyti mokymai ir denominacijos, kurias jie priėmė vietoj Žodžio. „Ir jie nuogi, akli, apgailėtini, ir to nežino“, ir nėra jokio būdo jiems apie tai pasakyti.

¹⁵⁰ Aš galbūt daugiau jau niekada nebebūsiu Birmingeme, bet ši kartą jie tai išgirs. Suprantate? Suprantate? Teisingai. Aš tiesiog. . . Aš nesu atsakingas už nieką kitą, tik už Sėklos sėjimą. Dievas nukreipia Ją į žemę, kur Ji ir turėtų patekti.

¹⁵¹ Pamiršo, taip, jie pamiršo pažado Žodį. Jie pamiršo. Izraelis buvo tokioje padėtyje, kai atėjo Jėzus. Jis buvo pamirštas. Jie pažvelgė, o, jie sakė, kad tiki, jog ateis Mesijas. Bet kai Mesijas atėjo ir įrodė Šave pagal Žodį, jie turėjo tiek daug tradicijų, kol padarė Dievo Žodį neveiksmingą.

152 Ir Jėzus pažadėjo, prieš pat laiko pabaigą: „Kaip tai buvo Sodomoje, taip ir bus“. Ir tai bus įrodyta, o žmonės yra tokie tradiciniai, kol jie savo tradicijomis Dievo pažadą padarė neveiksmingą. Dvasinė amnezija! Dvasinė amnezija, būtent taip ir yra. Suprantate, jie pamiršo tuos dalykus.

153 „O, aš priklausau *tam*. Aš—aš padariau *tai*. Aš šokau Dvasioje. Aš padariau *tai*“. Na, tai bent, tai bent, tai visiškai nieko bendro su tuo neturi.

154 Kaip jūs galite būti krikščionis ir neigti Žodį? Jūs negalite to daryti. Dievas yra Žodis. Jeigu Žodis yra jumyse, jūs ir Žodis esate tas pats. Visa, kas yra Žodiš - jūs esate. Amen. Jeigu aš gyvenu šioje kartoje, kas šioje Žodžio dalyje pažadėta šiai kartai - aš turiu būti tuo. Jeigu aš ruošiuosi būti krikščionis, aš turiu susitapatinti su viskuo, ką pamoksloju ir už ką stovi Biblija.

155 Aleliuja! Šiaip ar taip, mane vadina šventu velenėliu, ir aš tiesiog dabar jaučiuosi gana religingai. Taip, pone.

156 Aš turiu susitapatinti su viskuo, ką teigia Biblija. Ir Ji pateikia tvirtinimą, ir jeigu manęs neištiko ši šiuolaikinė dvasinė amnezija, aš būsiu ir galėsiu susitapatinti su Ja. Jeigu aš paneigsiu Ją, tuomet aš turiu dvasinę amneziją; kažkas nutiko, aš priėmiau mokymą ar doktriną, ar kokią nors bažnyčią, ar žmonių grupę. „Aš negaliu to padaryti“, - kai vis dėlto ateina Žodis ir įrodo Save.

157 Štai kodėl Jėzus nebuvo atpažintas. „O, - jie sako, - na, šis žmogus šventas, ir mūsų šventas kunigas, mūsų šventas *tas*“.

158 Ir Jėzus pasakė: „Jūs esate iš savo tėvo, šėtono, ir jūs darysite jo darbus“.

159 Ar jūs žinote, kad Kainas taip pat paaukojo gerą auką? Jis buvo nuoširdus, pastatė aukurą, atsiklaupė ir garbino, ir aukojo auką, ir meldėsi Dievui. Ir jeigu Dievas, tai viskas, ko Dievas reikalauja, kad jūs priklausytumėte bažnyčiai ir turėtumėte altorių ir mokėtumėte savo dešimtine, ir lankytumėte bažnyčią, ir gyventumėte padorų gyvenimą; jei tai viskas, ko Jis reikalauja, Jis buvo neteisus pasmerkdamas Kainą, kadangi jis padarė tą patį. Taip, pone. Būtent taip.

160 Bet *religija* reiškia „apdangalas“, ir jūs negalite būti prisidengę savo gerais darbais. Yra tik vienas dalykas, kurį Dievas priims - tai Jėzaus Kristaus Kraujas. Tai vienintelis apdangalas. Už Jo ribų, jeigu jūs sakote: „Laikytis mokymo“, - dvasinė amnezija! Štai kas nutiko.

161 Taigi, atkreipkite dėmesį, jie pamiršo savo Žodį. Jie pamiršo Bibliją. Jie pamiršo pažadą. Jie stengiasi gyventi žvelgdami į tai, kas buvo metodistas, kas buvo baptistas, kas buvo kažkas kitas. Štai čia yra šios dienos pažadas, ir Dievas kalba apie Jį per Savo Žodį, ir dar kartą patvirtina ir įrodo, kad Tai ir yra, bet jie vis tiek

netiki Tuo. Dvasinė amnezija! Būtent taip. Pilnumoje, pilnumoje apimti amnezijos, absoliučiai visiškai Tuo netiki.

162 Prancūzų karys. Man papasakojo trumpa istorija; prieš mums užbaigiant. Aš net nežinojau, kad jau taip vėlu, ir man liko apie dešimt puslapių iš užrašų; paimsiu tai kitą kartą. Atkreipkite dėmesį, prancūzų karys. Grupelė kareivių buvo atvežta iš armijos, ir jie sirgo šia amnezija. Tai rezultatas šoko, patirto mūšyje. Ir jie turėjo programą, ir jie—jie kvietė žmones, netekusius artimųjų, ateiti ir sužinoti, ar jie galės atpažinti tuos vaikus. Jiems nėra jokios vilties, gal vienas ar du buvo iš ten paimti. Ir tuomet jie paėmė likusius iš jų, jie ketino patalpinti juos į sanatoriją, kur jie turės praleisti visą likusį savo gyvenimą.

163 Jie ėjo kalvos šlaitu, traukinys juos lėtai tempė; ir jie sustojo stotyje, leido vaikams išlipti ir šiek tiek pamankštinti kojas. Ir palydovai išlipno ant kalvos šlaito, kad galėtų juos stebėti, kadangi turint amneziją, na, jie—jie turėjo juos stebėti.

164 Taigi jie ten stebėjo vieną jaunuolį, jis išlipo ir pradėjo dairytis aplink prie to vandens rezervuaro, apžvelgė visą kalvą. Jis pasitrynė savo veidą ir žvalgėsi. Ir jis vėl pažvelgė, ir jis pamatė tą vandens rezervuarą. Jis apžvelgė visą stotį ir pradėjo eiti. Užuoť jį sustabdęs, sargybinis nusekė paskui jį.

165 Jis užkopė ant kalvos ir nusileido nedideliu takeliu, pasuko į dešinę, pakilo už kitos kalvos ir priėjo mažą rąstinį namelį. Jis pažvelgė. Senas vyras su lazda rankoje išėjo į priėngį, išėjo ir apkabino jį. Pasakė: „Mano sūnau, aš žinojau, kad tu sugrįši. Jie man pasakė, kad tu miręs, bet aš žinojau, kad tu sugrįši“. Ir vaikas atsipeikėjo. Jo amnezija paliko jį. Jis galėjo atpažinti, kas jis buvo. Jis žinojo, kad tai buvo jo tėvas.

166 O, Kryžiaus karį, kuris patyriai sukrėtimą iš daugelio mokymų, daug sukrėtimų iš denominacijos ir mokymo, ir pasaulio dalykų, kodėl jums tiesiog nesustojus kelioms minutėms ir nepažvelgus į Bibliją? Galbūt pasižvalgysite ir vieną iš tų dienų atpažinsite save čia, Žodyje, kaip tikintįjį. Jūs galbūt nepažįstate Jo. Jūs galbūt atsitokėjote, kaip tai padarė sūnus palaidūnas, ir susivokėte. Jūs galbūt atpažinote save Dievo Žodyje.

167 Kažkas anądien, ne taip seniai pasakė: „Bet, broli Branhamai, pažvelkite į mus, sekmininkus, kokias puikias bažnyčias mes turime. Na, mes, mes turime tarnautojus, kurie buvo apmokyti“.

168 Paklauskite, kai vyras veda žmoną, jis nepasitiki jos grožiu. Ne. Jis pasitiki jos įžado ištikimybe, jos žodžiu. Jis nepasitiki jos grožiu. Jis pasitiki jos ištikimybe.

169 Ir tokiu būdu, kai jūs tuokiatės su Dievu, jūs nepasitikite kokia nors didele gražia bažnyčia, kurią jūs galite pastatyti, bet pasitikite pažadu, kurį davė Jėzus Kristus, kad: „Aš esu tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Ar jūs tikite tuo?

Palenkime savo galvas tiesiog minutėlei.

¹⁷⁰ Man įdomu, ši vakarą, čia pastate, kur sėdi žmonės, kur yra vyrai ir moterys, kurie yra Amžini, Amžinybe susieti žmonės, ir jūs žinote, kad vieną ar kitą dieną jums teks susitikti su Dievu. Ir man įdomu, ar jūs turite šiek tiek tos amnezijos, ir jūs... Jūs buvote susitapatinęs neteisingame dalyke ir jūs—jūs norėtumėte ši vakarą šiek tiek apsižvalgyti ir sužinoti, ar negalėtumėte susitapatinti Kristuje Jėzuje? Ar nepakeltumėte savo rankos, sakydami: „Pasimelskite už mane, broli Branhamai, aš—aš noriu būti atpažintas kaip tikras krikščionis, tikras tikintysis“. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Būkite palaimintas! O, taip, aplink. Telaimina jus Viešpats Dievas.

¹⁷¹ Kažkas ten balkone, jūs sakykite: „Broli, aš tikrai tikiu, kad tai yra Tiesa. Aš manau, kaip krikščionys, mes nesame tokie krikščionys, kokie jie buvo prieš daugelį metų“.

¹⁷² O kaip jūs, sekmininkai, kai jūsų motinos ir tėvai stovėdavo čia gatvėje ir mušdavo tambūriną. Ir jūsų motina, kaip ji turėjo... ji buvo pavargusi ir stengėsi dėl jūsų, mažylių. Kartais nebuvo kuo apsirengti ir visa kita, bet tėtis ir motina buvo ištikimi tam Reikalui kad palaikytų Kristų.

¹⁷³ Pažvelkite, ką jūs, sekmininkai, padarėte. Prieš penkiasdešimt metų jūs išėjote iš organizacijos. Štai kas jūs daro sekmininkais, jūs atsiskyrėte nuo netikinčiųjų. „Ir kaip kiaušė į savo bala, ir šuo prie savo vėmalų“, jūs grįžote tiesiai atgal ir padarėte tą patį, sukūrėte tokią pat netvarką, iš kurios jūs išėjote. Kas nutiko? Tarp žmonių prasidėjo dvasinė amnezija. Dabar jūs turite savo mokymus ir savo denominacinius dokumentus, ir jūs tiesiog kartu su likusiais iš jų, norite būti su likusiais iš jų. Jūs leidote savo moterims kirpti plaukus, dažytis. Jūs, jūs leidžiate joms daryti visus tuos dalykus, leidžiate visus tuos dalykus bažnyčiose. Kas tai? Dvasinė amnezija.

¹⁷⁴ Tuomet, pirmas dalykas, žinote, kai Dievas pradeda lankytis tarp žmonių, tuomet kas nutinka? Jūs negalite to priimti. Suprantate, jūs taip sergate ta amnezija, suprantate, vienintelis dalykas, kurį jūs kada nors girdėjote. Ar nemanote, kad jums reikėtų pasitraukti nuo to mokymo tiesiog kelioms minutėms ir paimti Bibliją, ir pažiūrėti, kaip krikščionis turėtų būti atpažįstamas? „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki!“

¹⁷⁵ Darbų Knygoje, Petras pasakė: „Atgailaukite, kiekvienas iš jūsų, ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną; nes pažadas yra jums ir jūsų vaikams, ir tiems, kurie yra toli, kiek tik Viešpats, mūsų Dievas pašauks“. Jeigu jie sako jums, kad Taip nėra, tuomet jūsų pastorius turi sunkią dvasinę amneziją. Jis negali susitapatinti su ta Bažnyčia; ne organizacija; Bažnyčia, mistiniu Kristaus Kūnu.

176 Taigi, Šventoji Dvasia yra čia. Jis yra čia, kad darytų būtent tai, ką Jis pažadėjo daryti. Dabar, kol jūs esate čia, palenkę savo galvas, tiesiog toliau melskitės. Te Pati Šventoji Dvasia kalba. Ir pažiūrėkite, ar tai . . . Bet kuris žino tai, koks tai yra pažadas šiai dienai. Dabar jūs, kurie turite poreikių ši vakarą, daugelis iš jūsų pakėlėte rankas. Prieš jums tai padarant . . .

177 Man įdomu, kol mes esame čia ir tikrai meldžiamės už ligonius, man įdomu, ar jūs galėtumėte išsivaduoti iš to netikėjimo, tos denominacijos, to mokymo, kuris jums sako, kad šių dalykų nėra, tas, kuris jums sako, kad Tai nuo šėtono. Kai jie tai daro: „Jiems niekada nebus atleista nei šiame, nei ateinančiame pasaulyje“. Kas, jeigu Tai yra Tiesa? Tik pagalvokite, kas jeigu Tai yra, tuomet kur esate jūs? Suprantate, jums nereikia to išsakyti; tiesiog tikėkite tuo savo širdyje. Ir čia yra žmonių, kurie tiki tuo. Aš paskutinius du vakarus sėdėjau tiesiai čia, kažką dirbdamas, tiesiog, tai bent, susilaikysiu ir prikašiu savo liežuvį, kad neišsakyčiau to.

178 Ir atminkite, drauge, tai tarp jūsų ir Dievo. Kas, jeigu tai yra neteisinga, ir jūs taip galvojate? Jūs žinote, kas nutiks, jums niekada nebus už tai atleista. Dvasinė amnezija, jūs keliausite tiesiai į savo Amžinąją mirtį, netikėjimą. „Kas netiki, tas jau yra pasmerktas!“

179 Dabar melskitės už savo ligą, sakykite: „Viešpatie Jėzau, Tu pažadėjai. Aš. . .“

Galbūt čia yra atvykėlių, kurie dar niekada nėra čia buvę.

180 Jėzus pažadėjo: „Kaip tai buvo, - aš paimsiu vieną Rašto vietą, - Loto dienomis“, kai Dievas buvo apreiškęs kuniškame kūne; ir žmonėms, Abrahamui, išrinktajai grupei, iššauktai grupei. Ir Abramo vardas buvo pakeistas į Abrahamo, tuomet jis pamatė Žodį, tapusį kūnu ir Jis išvelgė mintis, kurios buvo Saros širdyje.

181 Ir kai pasirodė Abrahamo Karališkoji Sėkla, tai ką Jis ir padarė, ir jie pavadino Jį „šėtonu“.

182 Jis pasakė: „Taigi, kai ateis Šventoji Dvasia, darys tą patį“. Pasakė: „Dabar tai atleidžiama, kai jūs Mane taip vadinate, bet, kai jūs kalbėsitės prieš Šventąją Dvasią, tam nėra jokio atleidimo“.

183 Dabar te Jis pereina per šią žmonių auditoriją Savo Jėgoje, kad ir kur jūs bebūtumėte, ir Savo dvasiniu išvalgumu parodo, kad Jis yra Žodis. Taigi, jei kas nors iš čia esančių kenčia nuo amnezijos, kad jie ne . . . liks be pasiteisinimo, prieš tai, kai bus kvietimas prie altoriaus.

184 Te padeda Viešpats Dievas. Dabar, palenkę savo galvas, pagarbiai melskitės.

185 Matote, čia prieš mane sėdi ponija. Ji rankomis užsidengė veidą. Ji kenčia nuo stuburo būklės. Ir ji taip pat turi

nervingumą. Ji turi skrandžio problemą. Ir ji dabar sėdi čia priešais mane. Ir kad ji žinotų, ji ne iš šio krašto. Ji yra iš miesto, vadinamo Makonu. Taip. Ar jūs tikite, kad Dievas gali man pasakyti, kas jūs esate? Jūs ponია Ayers. Jei tai tiesa, pakelkite savo ranką. Aš esu jums nepažįstamas. Tai tiesa, ar ne? Dabar jūsų problema baigėsi. Jėzus Kristus; jūs palietėte Jo drabužį. Jis padarė jus sveiką. Dabar tiesiog tikėkite tu.

¹⁸⁶ Ten pastato gale sėdi vyras. Jis nori gauti Šventosios Dvasios krikštą. Jis nori Dvasios krikšto. Jis stovi čia priešais mane. Jis taip pat ne iš čia. Jis yra iš Karolinos, Šarlotės. Jo vardas Lepoe. Tikėkite visa savo širdimi, ir Dievas pripildys jus Šventąja Dvasia, mano—mano broli, jeigu jūs patikėsite tu.

¹⁸⁷ Čia, man iš dešinės, čia yra vyras ir jo žmona, sėdintys tiesiai priešais mane. Tai pagyvenusi pora, man iš dešinės. Ponia kenčia nuo storosios žarnos būklės. Jos vyras turi širdies problemą. Jie ne iš čia. Jie yra iš Tenesio. Ponas ir ponია Thomas, jei patikėsite visa savo širdimi, pakelkite savo rankas ir jūs galite priimti savo išgydymą. Jėzus Kristus jus išgydo. Būtent tai, ką Jis pažadėjo daryti. Bet aš niekada gyvenime nemačiau šių žmonių.

Dvasinė amnezija!

¹⁸⁸ Jėzus pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite. Dar valandėlė ir pasaulis Manęs daugiau nebematys; tačiau jūs matysite Mane, nes Aš, - asmeninis įvardis, - būsiu su jumis, netgi jummyse, iki pasaulio pabaigos“. „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

¹⁸⁹ Dabar čia esantiems vyrams ir moterims, kuriems tiesiog yra kažkas negerai, kad jūs tiesiog negalite matyti, kaip... Jūs, jūs norite tikėti, bet jūs tiesiog negalite įeiti į tai, ir jūs norėtumėte, kad už jus pasimelstų, jūs norite priimti Jį, kol esate Jo Akivaizdoje, ar neateitumėte ir atsistotumėte čia šalia manęs, leiskite man pasimelsti ir uždėti ant jūsų rankas. Jei dabar ateitumėte tiesiai čia, jūs, kurie štai taip kenčiate, dvasine amnezija, ir norėtumėte, kad už jus pasimelstų, jog būtumėte išlaisvintas iš to. Jeigu jūs esate ne—netikintis, bet norite, kad už jus pasimelstų, ateikite čia ir atsistokite. Telaimina jus Dievas, jaunuoli. Dar kas nors ateis? Telaimina jus Dievas, ponია. Ateikite. Telaimina jus Dievas, panele. Dar kas nors ateis? Ateikite, atsistokite tiesiai čia, tiesiog dabar.

¹⁹⁰ Aš nenoriu, kad mane kamuotų dvasinė amnezija. Neduok Dieve. Leisk man—leisk man mirti nuo bet ko, bet niekada neleisk man mirti kaip netikinčiam.

¹⁹¹ Ateikite, priimkite Jį dabar. Ar padarysite tai? Ateikite, nusileiskite iš balkono, draugai. Tai tik keli žingsniai žemyn čia, ir tai gali reikšti jums skirtumą tarp mirties ir Gyvenimo.

¹⁹² Pažvelkite, aš negaliu priversti Kristų ką nors padaryti. Kristui nieko nereikia daryti, išskyrus vieną dalyką: Jis turi

laikytis Savo Žodžio. Jis turi tai daryti, kad būtų Kristus, būtų Dievas. Jis turi laikytis Savo Žodžio.

¹⁹³ Taigi, atminkite, jeigu jūs nesate tikri dėl savo išgyvenimo, kodėl gi neatėjus dabar. Jeigu jūs tik priklausote denominacijai, jeigu jūs esate sekmininkų anūkas, Dievas neturi jokių anūkų. Jis turi sūnus ir dukteris, bet ne anūkus ir anūkes. Suprantate? Dievas neturi jų. Jis tik turi sūnus ir dukteris, ir jūs žinote, kad jūs nesate.

¹⁹⁴ Galbūt jūs kalbėjote kalbomis, jūs galbūt šokote, jūs galbūt darėte visa *tai*. Viskas gerai. Aš nieko prieš tai neturiu. Bet vis tik, jeigu jūs dar turite tą dvasinę amneziją, ateikite, ateikite čia ir atsistokite čia. Pasimelskime dėl viso to. Ką pasakysite? Bažnyčios narys, tik—tik formalios bažnyčios narys, kodėl gi jums neatėjus čia ir neatsikračius to tiesiog dabar?

¹⁹⁵ Aš nenoriu palikti Birmingemo žinant, kad vieną dieną, kai ateis Teismas, ir aš tuomet turėsiu stoti prieš jus. . . . Atminkite, aš vėl susitiksiu su jumis. Jeigu aš niekada nesutiksiu su jumis čia, aš ruošiuosi susitikti su jumis Teisme ir aš turėsiu atsakyti už tai, ką aš pasakiau ši vakarą.

¹⁹⁶ Dabar paklauskite. Atgailaukite, draugai! Atgailaukite, išeikite iš to. Išeikite iš ten. Nagi, dabar.

¹⁹⁷ Tai turėtų priversti kiekvieną moterį iš šio krašto ar iš šios vietovės, kuri turi trumpai kirptus plaukus, dabar išeiti čia. Būtent taip. Tai, kad jūs neturite pakankamai malonės iš tikrųjų pasakyti: „Aš—aš—aš—aš noriu, aš noriu auginti savo plaukus, broli Branhamai“. Tai turėtų. . . „Aš turiu. . . Na, aš neturiu malonės, kad tai padaryti“.

Na, jūs klausiate: „Ar tai turi ką nors bendro su tuo?“

¹⁹⁸ Čia ne taip seniai pas mane atėjo vienas labai gerai žinomas tarnautojas ir pasakė: „Aš noriu uždėti ant jūsų rankas, broli Branhamai“. Pasakė: „Visi jus laiko pranašu“.

Aš pasakiau: „Aš niekada nesakiau, kad buvau pranašu“.

¹⁹⁹ Jis pasakė: „Bet žmonės jus laiko pranašu. Jūs visada peikiate tas moteris dėl šortų dėvėjimo“, - ir—ir, o, sekmininkas. Ir pasakė: „Dėl šortų dėvėjimo, plaukų kirpimo ir viso kito“. Pasakė: „Tai ne jūsų reikalas“.

Aš paklausiau: „Kieno tuomet tai reikalas?“

²⁰⁰ Ir jis pasakė: „Tie žmonės, kodėl jūs nemokote tų moterų, kaip būti, gauti didingas dvasines dovanas ir padėti žmonėms, užuot stengdamasis. . .“ Pasakė: „Jie gerbia jus. Ką jūs jiems pasakysite, jie patikės jums“. Pasakė: „Kodėl nepasakote jiems, kaip gauti didingas dovanas ir kaip padėti žmonėms, užuot nuolat juos smerkęs?“

²⁰¹ Aš atsakiau: „Kaip aš galiu mokyti juos algebros, kai jie net nesimoko savo ABC?“ Suprantate? Suprantate?

202 Jums reikia pradėti nuo pagrindų - atgailaukite arba pražūsite! Taigi, jūs galite pasirinkti, atgailauti ar pražūti! Jėzus Kristus visiškai įrodė Save čia, vakaras po vakaro. Ir tai vakaras, kur mes kreipėmės dėl šio išgelbėjimo. Iki čia tik keli žingsniai, ir aš turiu užtektinai laiko, kad palaukti.

203 Atmink, Birminghame, ant manęs nėra jūsų kraujo. Aš nekaltas. Ir jeigu jūs iš tikrųjų turite Šventąją Dvasią, dabar jūs turite galimybę ateiti. Ir jeigu jūs kenčiate dėl tam tikros rūšies bažnytiškumo, dėl kurio jūs turite dvasinę amneziją, kodėl jums neatėjus? Jėzus yra vaistas. Ar ateisite?

204 Taigi, kai kurie žmonės išėjo iš balkono. Aš laukiau, kad pamatyčiau, kur jie yra, jie išėjo ar ateina prie altoriaus. Tie, kurie čia, sustokite aplink. Teisingai. Jūs, kurie esate čia, ateikite ir atsistokite aplink altorių, pasakykite: „Aš užbaigiau su tuo“. Taip, štai ateina, dvi ponios. Tai puiku.

205 Užlipkite tiesiog čia dabar. Vos keli žingsniai nuo jo. Ir tie žingsniai gali būti lemtingi.

206 Dabar, pažvelkite, aš noriu jūsų kai ko paklausti. Kas, jeigu Jis ateitų šį vakarą? „O, - sakote, - Jis neateina“. Aš nežinau, ar Jis ateis ar ne. Tai paskutinis ženklas. Atminkite, TAIP SAKO VIEŠPATS! Ar kada nors girdėjote mane tai sakant, išskyrus tai, kas buvo tiesa? Jūs matote savo paskutinį ženklą. Tai pagal Raštą. Jūs matėte savo paskutinį ženklą, sekmininkai. Nesusipainiokite dabar su tuo, ką Jis pažadėjo Izraeliui po Paėmimo; tai ne jūs. Tuomet su jumis baigta. Suprantate? Dabar yra jūsų diena. Dabar yra jūsų ženklas. Dabar yra jūsų laikas. Neatmeskite Jo. Nedarykite to. Geriau ateikite. Ar jūs tikite, kad aš esu Dievo tarnas? Prisiminkite.

207 Birminghame, aš niekada nesutikau malonesnių žmonių. Jūs esate maloniausi žmonės, kuriuos norėčiau sutikti savo gyvenime, bet jums reikia prabudimo. Jūs mirštate. Jūs sergate dvasine amnezija. Jūs mirštate. Nedarykite to. Atgaivinkite tai, ką jūs turite. Pikelkite tai, greičiau, prieš tai, kai ateis Jėzus.

208 Gerai, kol jie . . . Vis dar ateina. Tegul jie ir toliau ateina, kol surinksime visus, kuriuos Viešpats kviečia. Ateikite dabar.

209 Atsikratykite tos amnezijos. Didis Gydytojas dabar yra čia, kad išgydytų ją, patrauktų ją iš jūsų. Jis įrodė, kad Jis yra čia. Kiek iš jūsų atpažįsta tai, pakeliant savo ranką, sakant: „Aš tikrai tikiu tuo; kad Jis pasakė, jog Jis tai darys“? Suprantate? Dabar Jis yra čia. Suprantate? Suprantate? Jūs tikėkite.

210 Ir kiek iš jūsų žino, kad aš kalbu jums tiesą, kad jūs mirštate ir jums reikia prabudimo? Suprantate? Tai tiesa.

211 Jūs esate puikūs žmonės. Jūs negalite rasti geresnių. Nėra geresnio širdžių plakimo, nei po šiais senais pietietiškais marškiniais čia. Teisingai, tikri žmonės! Bet, žmonės, jūs geriau

pabuskite, kuo greičiau! Tą valandą, kai jūs net negalvosite, tai gali įvykti. Tai gali ir neįvykti; aš nežinau.

²¹² Bet, atminti, jūs gaunate paskutinį perspėjimą, taigi bėkite, kol dar turite laiko pabėgti. Ateikite dabar. Tol kol jie vis dar ateina, aš toliau lauksiu, nes galbūt . . . Viena siela verta dešimties tūkstančių pasaulių. Ir tol, kol žmonės yra įsitikinę . . .

²¹³ Aš norėčiau pamatyti, kaip tai perauga į didelį prabudimą, kuris apimtų visas aplink čia esančias bažnyčias; jeigu patrauktumėte visus savo skirtingumus ir pašalintumėte visą tą savanaudiškumą, ir priimtumėte Šventąją Dvasią. Jūs tvirtinote, kad tikite Juo. Jūs tvirtinote, kad tikite Juo, ir, kai Jis ateina, kad įrodytų Save, tuomet jūs atitrūksite vienas nuo kito. Kodėl nesujungus savo širdžių su Dievo Žodžiu ir nepatikėjus Tiesa? Štai kas. Jūs tiesiog toliau mirsite, mirsite ir jūs keliaujate tiesiai į Laodikėją. Būtent tai, ką Jis pažadėjo, Tai ir bus tokiu būdu. Ar neateitumėte dabar? Dabar yra ta diena. Dabar yra priimtinis laikas. Stebėkite, ką darys Šventoji Dvasia.

²¹⁴ Dabar aš noriu, kad visi čia esantys tarnautojai, kuriems rūpi šie žmonės, taip pat ateitų ir pasimelstų su manimi. Ateikite čia, visi tarnautojai, kuriems rūpi šie žmonės. Ateikite, tiesiog ateikite ir atsistokite tarp žmonių, tarnautojas ar asmeninis darbuotojas, geras asmeninis darbuotojas, moterys, kurios dabar norėtų atsistoti su šiomis moterimis. Man norisi tikėti visa savo širdimi, kad Šventoji Dvasia nužengs į šią vietą tiesiog čia dabar, ir tiesiog įrodys Save tarp šių žmonių.

²¹⁵ Taigi, pirmiausia leiskite man duoti nurodymus šiems žmonėms čia. Taigi, draugai, kad ir dėl ko čia būtumėte, Jis žino. Ir aš galiu jums tai įrodyti, Jis paims jus vienas po kito, atves jus čia ant šios pakylės, ir nebus nė vieno dalyko, kurio Jis nepadarėtų žinomu. Taigi, tai buvo nuo tada, kai aš buvau mažas berniukas. Dėl tos dovanos nekyla klausimo. Bet klausimas yra – ar jūs galite tai priimti? Ar jūs tikite tuo? Dabar Jis yra čia. Na, jeigu Jis yra čia, tuomet yra tik vienas dalykas – Jis laikosi Savo Žodžio. Tuomet tiesiog tikėkite, kad jūs gaunate tai, ir priimkite tai, atsistokite ir sakykite: „Viešpatie Dieve, aš esu čia, kad priimčiau tai“, ir tiesiog pasilikti ten, kol tai įvyks.

²¹⁶ Kaip kartą pasakė Buddy Robinsonas, kukurūzų lauke. Jis pasakė: „Viešpatie, jei Tu neduodi man Šventosios Dvasios, kai Tu sugrįši, Tu tiesiog čia rasi gulinčią kaulų krūvą“. Jis buvo labai ryžtingas. Ir jūs nieko negausite iš Dievo, kol nebūssite visiškai neviltyje.

²¹⁷ Taigi, ar jūs atkreipėte dėmesį į šios dienos derlių, ar jūs atkreipėte dėmesį, ką mes šiandien darome? Mes, tiesą sakant, mes turime pakankamai Dievo tik, kad galėtume užlipti ant pakylės ir pasakyti: „Taip, gal man geriau užlipti“. Taigi, tai yra pasaulinė patirtis. „Taip, geriau aš nueisiu ir atsistosiu“. Sakote: „Na, na, aš nežinau. Štai aš, suprantate“. Hm! kokioje vietoje

esame! Nėra degančios ugnies. Nėra entuziazmo. Nėra „įėjimo į Tai!“ Ir kaip evangelistas, tai tiesiog žudo mane, matant Dievo žmones tokioje formoje. Mes turėtume būti degantys.

²¹⁸ Bet, jūs matote, kas tai? Būtent tai, apie ką aš jums kalbėjau. Apreiškimo 3: „Tu drungnas. Ir, – Jis pasakė, – kadangi tu drungnas, tuomet Aš išspjaudysiu tave iš Savo burnos“. Teisingai? Tai, ką Jis pasakė. Ir jeigu Jis tai pasakė, tai ką Jis ir padarys. Taigi, nebūkime ta minia.

²¹⁹ Jūs čia, turintys poreikių. Įeikime į Tai arba mirkime tiesiai čia. Teisingai. Įeikime į Tai arba mirkime.

²²⁰ Dabar, mano brangus broli, sese, jeigu aš galėčiau nusileisti ir padėti jums kažką padaryti, aš tikrai tai padaryčiau. Taigi, per dovaną, aš galiu jums pasakyti, dėl ko jūs čia esate. Aš galiu jums pasakyti, per Šventąją Dvasią, per Dievo Dvasią, pasakyti jums, dėl ko jūs atėjote, ką jūs padarėte, kokias bus ateitis ar kažką panašaus; bet tai nepadės. Jūs pats turite priimti Tai. Tai turi būti jūsų!

²²¹ Dabar, ar jūs pasiruošę? Pakelkite savo ranką, sakykite: „Aš pasiruošęs. Aš pasiruošęs mirti tiesiog čia“. Taigi, nedarykite to, jei to negalvojate rimtai. „Aš esu pasiruošęs mirti tiesiog čia arba gauti tai, ko aš noriu iš Dievo“. Amen. Ar jūs tikrai pasiruošę?

²²² Tuomet tegul auditorija atsistoja, visur. Dabar kartu, kartu, susivienykime kartu. Melskimės. Ir tiesiog... Jūs, tarnautojai, dabar prieikite prie šių žmonių čia, visi, ir dabar jūs atstovaujate Kristaus rankas.

²²³ Jūs, kurie norite Šventosios Dvasios, jūs, kurie norite to išgyvenimo, o ne emocinio susijaudinimo; jūs norite Šventosios Dvasios, Gyvybės, Gyvybės užuomazgos jūsų viduje. Ir jūs norite atsikratyti tos amnezijos, dėl kurios jūs—jūs negalite atpažinti savęs; jūs nežinote, kur jūs stovite; jūs nežinote, kas jūs esate; atsikratykime jos tiesiog dabar! Yra naujas Gimimas jums, tikras, originalus naujas Gimimas.

²²⁴ Dabar uždėkime savo rankas ant šių žmonių. Te kiekvienas pakelia savo rankas ir meldžiasi vieningai.

²²⁵ Dangišskasis Tėve, Viešpaties Jėzaus Vardu, suteik, Viešpatie, kad Jėzaus Kristaus Vardu, kad Šventoji Dvasia ateitų ši vakarą, ši šeštadienio vakarą, kur Šventoji Dvasia nusileido kaip smarkus stiprus vėjas. Te šie žmonės būna pakrikštyti į Šventąją Dvasią. Te Ugnis ir Dievo Jėga nepalieka jų. Jeigu jie bus čia visą rytą, te jie pasilieka, pasilieka, kol ateis Šventoji Dvasia.

²²⁶ Štai tokia mintis! Štai ir viskas! Štai Ji. Tai ateina Šventoji Dvasia. (Aš padariau, padariau tai. Aš tai žinau.)

Štai ir viskas. Tikėkite Ja dabar! Priimkite Ją! Būkite pripildyti Jo palaiminimų.

64-0411 Dvasinė Amnezija
Nacionalinės Gvardijos Arsenalas
Birmingemas, Alabamos JAV

LITHUANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org